

קרוב אליך

עבודת ה' ברוח חסידית

איך להתמודד עם
הנסיגות שבבית
קדושים ברשת

"ואם אתה אותו אדם שהיית אתמול,
אז לא התפילה משעממת

אתה משעמם!"

בשנה האחרונה, זכו הפוסטים של יואל שפיץ לחשיפה אדירה > תלמידו של הרב שטיינזלץ זצ"ל שיתף ברגעים קטנים ותובנות גדולות, איתם הוא הולך מאז הסתלקותו לפני שנה > לרגל היארציית הראשון, התיישבנו לשיחה איתו ועם שגרירי הרב בארץ ובחו"ל

"הרי אמרתם שתשלחו ילד!"
התוועדות

התבטלות בריאה
שאלת השבוע

הפיל שרצה להיות הכי פויקה!

שלום עליך אשתי מורתי שיחת חברים עם מיכי יוספי

חעי יועץ בישיבת בר אילן ומדריך לטאי צי

אם בוערת בלבכם אהבת ישראל, ואש יוקדת לתורה, הצטרפו לפרויקט השליחים של ראש יהודי בת"א.

ליווי והכוונה ל-2 בני הזוג
בבית מדרש שבועי לשליחים
• מגורים ברחבי העיר

באנו לראות כי לא זה שהכרנו, רוצי לא אזיבי וריק, אהפנו שנינו באוניברסיטת אג אזיב. (נשארנו בללא ראש יחופי)

ליאת גנבת

משפחת דולב. 16 שנה בתל אביב

אחרי לתל אביב?

מלגות למתאימים

לפרטים ולתרומות: ראש יהודי 03-5255355, 052-7244465

בית מדרש לתנ"ך
עז לישראל

ע"ש עדו זולדן הי"ד

ללמוד תנ"ך

בשביל הנשמה

בשביל התואר

תוכנית ההוראה של מדרשת עז לישראל

בית מדרש שהוא בית

לימוד תנ"ך עמוק ומחיה באוירה חמה במדרשה

ימי רביעי במדרשה בירושלים

יום נוסף לפי בחירת החוג במכללת הרצוג בגוש עציון

רננה: 0587599859 חרות: 0546396667

רעות לרר ראש המדרשה: 0508751947

ozleisrael.co.il

לפרטים

וקביעת

ראינות

מי שלא טרח בערב השמיטה מה יאכל בשמיטה?

עושים היום מנוי לאוצר הארץ
וגהנים מפירות וירקות מהודרים,
שמיטה לכתחילה וחקלאות ישראלית

פריסה ארצית
רחבה

טכנולוגיה
מתקדמת

איכות
ללא פשרות

בתמיכת גדולי הרבנים

הצטרפו היום לאוצר הארץ!

***9273**

**אוצר
הארץ**
שמיטה לכתחילה

בשנתנו מחולקת לבית אולתך מתקשרת ואומרת "שלום עליך שלי יוסי", תענה לה מיד: "שלום עלייך אשתי מורתי..."

השדניסט

להתמקד בו. הרעיון של "אינן נכנסין לחורבה", בא לכוון אותנו שלא להיכנס בחזרה אל תוך החוויה של הצער. לא לצלול אל תוך הזיכרונות הקשים.

הסיבות להתרחקות מהחורבה הנפשית הזאת, הן שלוש: "מפני החשד, מפני המפולת ומפני המזיקים". הסיבה הראשונה היא - מפני החשד. הטראומה שעברת עלולה להפוך אותך לאדם חשדן. פשט הגמרא הוא שהחשד נופל על מי שנכנס לחורבה, שמא הוא רוצה לעבור עבירה. אבל בפירוש של ההיבט הנפשי, הרעיון הוא שהנכנס לחורבה עלול להפוך לכזה שמפיל חשד על אחרים.

אדם שנזכר כל הזמן בכאב שלו, וחי יותר מדי את הפגיעה בו ובחיי, הופך לחשדן אובססיבי כלפי החיים בכלל. כבר אין לו אפילו מעט אמון בכוונות הטובות של בני האדם שהוא פוגש בהן. הלב שלו ננעל לגמרי, ומסרב לקבל שיכולים להיות בכלל בני אדם שרוצים בטובתו.

סכנה רגשית ממשית

הסיבה השנייה היא "מפני המפולת". המילה חורבה אמנם מתארת בניין שנחרב, אבל בכל זאת יש לו עדיין שאריות. אפשר לראות את השרידים בכל מיני אתרי טיולים עם עתיקות. אלו אתרים די פופולריים - 'חירבת משהו', כי עוד יש בחורבה שליש בניין או רבע בית, ממה שהיה בעבר. לפעמים גם יש שלטים שמזהירים מסכנת מפולת באתרים האלה, והכוונה היא שהחלקים שנשארו מהבניין הישן עלולים להתמוטט.

המקבילה לסכנה הזאת בהיבט הנפשי, גם היא ממשית מאוד. כשנכנסים שוב ושוב אל תוך הזכרונות הכואבים, עלולה להתרחש מפולת - כלומר, התדרדרות נפשית נוספת, שתפיל גם את חלקי האישיות שעוד נותרו חזקים.

הסיבה השלישית - 'מפני המזיקים'. הסכנה החמורה מכולן היא, שהבן אדם השקוע בצערו יהפוך להיות מזיק. בשפה של הפסיכולוגים קוראים לזה - שהפגוע הפך להיות פוגע. הדחוי הופך להיות הדוחה. מדובר במצב מזועזע, שהאדם לא מסוגל להתמודד עם הפגיעות שלו, ולכן הוא מתחיל לפגוע באחרים.

רבי יוסי שנכנס לחורבה, זוכה לשמירה של אליהו הנביא. אליהו בא לעודד אותו ואוטנו, ונותן לנו כוח להמשיך ולהתפלל בדרך. לא משנה מה עברנו, הדבר החשוב ביותר הוא שנאזור כוחות ונמשיך להתקדם לעבר הטוב שמחכה לנו במעלה הדרך. לחיים!

שלום חברים! בתחילת מסכת ברכות הגמרא מספרת על רבי יוסי שהיה הולך בדרך, עד שמצא חורבה אחת ונכנס להתפלל בתוכה. פתאום הגיע לא אחר מאשר אליהו הנביא, ושמר עברו על פתח החורבה. כשסיים רבי יוסי את תפילתו ויצא החוצה, אמר לו אליהו הנביא: "שלום עליך רבי!" ענה לו רבי יוסי: "שלום עליך רבי ומורי".

כדאי לשים לב לפתיח הזה. אתם יודעים שבדרך כלל, כשאדם שומע ביקורת, הוא מיד ננעל. הוא שומר את הלב שלו סגור, והוא לא מוכן באמת לפתוח אותו כדי לקבל את התועלת המבורכת שהוא יכול לקבל מהדברים של בן שיחו. כשרבי יוסי מכנה את אליהו 'רבי ומורי', הוא מצהיר באופן ברור על עמידה עם לב פתוח, לשמוע ולקבל כל מה שיעלה בשיחה - גם דברי תוכחה על מעשיו. המילים 'רבי ומורי' באות לבטא את ההסכמה של רבי יוסי לכך שאלהיו יתפקד כמורה שלו. הוא מכריז מראש שהוא יקבל את הדברים בשלמות ושמחה, גם אם הם לא יהיו פשוטים עבורו.

אני ממליץ לכם אפילו לנסות את זה בבית. כל אחד מוזמן לנסות - כשאתה מחוץ לבית ואשתך מתקשרת ואומרת "שלום עליך בעלי היקר", תענה לה מיד: "שלום עלייך אשתי מורתי...". כמוכן, הכוונה היא לכל מי שמדבר איתך, ולא דווקא במילים הללו, אבל הרעיון הוא להתייחס לצד השני כבעל התואר 'מורי'. חשוב להיכנס לעמדת מוכנות כדי לזכות לקבל את הברכה שתצא מהשיחה, ולא לנסות להדוף אותה כמו שהאינסטינקט הטבעי דוחף אותנו לעשות.

חירבת העצבות

נמשיך בסיפור: אליהו הנביא פתח ושאל את רבי יוסי, מדוע הוא נכנס להתפלל בחורבה. רבי יוסי ענה לו שהוא עשה זאת כי הוא לא רצה להתפלל בדרך. אליהו הנביא הוסיף והקשה: "היה לך להתפלל בדרך?" כלומר, מה הבעיה להתפלל בצד הדרך? ענה רבי יוסי: "מתיירא הייתי שמא יפסיקו בי עובדי דרכים". אליהו הנביא לא יתיר והמשיך להקשות: "היה לך להתפלל תפילה קצרה?" בשלב הזה, רבי יוסי כבר לא ענה, והוא רק מספר לנו את מסקנתו: "באותה שעה למדתי ממנו שלשה דברים: למדתי שאין נכנסין לחורבה, ולמדתי שמתפללין בדרך, ולמדתי שהמתפלל בדרך - מתפלל תפלה קצרה".

באופן פנימי, 'חורבה' באה לתאר אירוע לא טוב שעבר עלינו במהלך החיים. איזשהו דבר שהיה חשוב לנו, שנחרב ונהרס. חז"ל מזהירים אותנו מלהיכנס לחורבה. כשיש לאדם זיכרון שלילי, עליו להיזהר שלא

רקע כללי של המחלה
טיפולים מתאימים למחלה
מידע על תרופות ותופעות לוואי
טיפולים אלטרנטיביים
טיפולים חדשניים

דעת
מרכז מידע רפואי

03-9543349

daatri@yadsarah.org.il

צוות מקצועי עם גישה למידע מקצועי

עונה על שאלותיך ומספק מידע רפואי מקצועי ועדכני על מחלות, תרופות וטיפולים חיים

מכללת
אורות ישראל
קמפוס רחובות
מקום ראשון בסקר

שביעות רצון

של התאחדות
הסטודנטים

תואר בחינוך הדור הבא

**תואר ראשון B.Ed.
בקמפוס הגברים ברחובות**
בתחומי ההוראה המבוקשים ביותר!

חדש!

אנגלית | מתמטיקה | לשון | מדעי הטבע

הסעות מכל
רחבי הארץ

חדש!
למידה היברידית
ומקוננת

הכרה בלימודים
הישיבתיים

אווירה
תורנית

התמחויות נוספות:

תושב"ע | תנ"ך | חינוך מיוחד | היסטוריה | תקשורת | מלמדים | הסבת אקדמאים
מסלולים מיוחדים להמשך ישיר לתואר שני

מלגה ייחודית ע"ס 4,000 ש"ח

להתמחויות אנגלית, מתמטיקה, לשון ומדעי הטבע לנרשמים לשנה א' תשפ"ב
עד התאריך י"ב באלול תשפ"א (20.8)

חפשו ב Google "תואר ראשון באורות רחובות" | **1800-500-210** | **f**

לירן: **Liran@orot.ac.il** | **08-9485622** | **052-4004545** | **052-5001313**

*במוסדות האקדמיים במגזר הדתי בישראל, בהיערכותם ללימוד מרוחק ובחויית הלימוד בימי הקורונה, על פי סקר מיוחד של התאחדות הסטודנטים באמצעות מכון "מאגר מוחות" 2020

מה זה להתבטל להשם בלי למעוך את עצמי?

זו, אתה מסתיר לך

יהושע מילר

על אף הרצון האמיתי של קוראי העלון המתוק הזה להתעלות בדרגות הקדושה, אם נציג לעצמנו את עבודת ה' כמאפקת כוחות חיים גועשים, כמרטנת רצונות לכבוש את העולם ולהעפיל לפסגות של יצירה אנושית, אז כנראה שבטווח הרחוק לא נתמיד בה; שעה שמחוץ לחלונות של בית הכנסת נשמעים קולות של רכבות כנפי רוח שנוסקים למעלה וגם בתוך בית המדרש אנחנו נקראים לא להיכחש בם, פן יכחשו לנו.

אנחנו רוצים להתעלות בעבודת ה' ולא רק לקרוא חיוזקים ולהבטיח לעצמנו שיום יבוא ונצלח. לכן כדאי שנטה את תנאי השטח לטובתנו, החל מהמושגים שאנחנו נוקטים בהם: האם המילים "להתבטל להשם", בפועל ירחיקו אותנו מעבודת ה'?

התנועה של עולם החינוך בעשורים האחרונים (על יתרונותיה וחסרונותיה), היא לקירוב ולחיבור התוכן על הילדים. כולם מתרחקים משפה של כפייה, ציות וענישה; וכך גם עולם החינוך העצמי של האישיות שלנו, צריך להיות מותאם לילד שבנו.

אפשר להציע מושג של 'גיוס עצמי'. כל אדם ניחן במארג של יכולות וכוחות יחודיים, ואנחנו יודעים לעשות בהם שימוש יפייפה כשזה משרת אותנו; לפענח דילמות מורכבות שיקדמו אותנו, לשיר בקול יפייפה כשאנחנו מעריכים שיש מי שמקשיב ויעריך אותי יותר בגלל זה, או לנקות ולסדר במרץ כשההורים מבקרים אצלנו - ההורים שלי. לא חמותי וחמי.

אבל כשמדובר במשהו שפחות מעניין אותנו, אנחנו מסרבים להביא את עצמנו, ואם נהיה חייבים - נרגיש שבויים; נעשה את המינימום ההכרחי ובקוצר רוח. חשבו על שתיים מהיכולות שלכם, האם אתם מגייסים אותן למען ה'? האם את אותו החיוך, למשל, שהייתם מחייכים כשמעלים אתכם לבמה כדי לקבל פרס מול קהל, תוכלו לגייס למען עני בשעה שאתם מניחים לו שקל בכף ידו? האם את רמת הקשב שיש לך לבחורה שמתיישבת מולך בדייט ראשון, תוכלו לגייס גם בפעם האלף שאשתך חוזרת הביתה?

לגבי ה'עצמי' הזה שאנחנו דואגים לו. מה באמת יקרה אם הוא יימעך. הרי קרה שהוא נמעך בעבר, לא? שהובכת או הובסת או הובנת לא נכון. ומה קרה לאחר מכן? במידה ולא התרעמת או ברכת אלא שתקת, יש סיכוי שגילית שהלב ממשיך לפעום גם כשהעצמי הזה מעוך. ומי הוא זה שהמשיך אז לתפקד? זה פתח ממש נפלא, פשפש במקום לא צפוי, וגילית שיש לך נפש שהיא גדולה בהרבה מהעצמי הזה שכרגע מושבת. יש בכך עוד חלקים שעד עכשיו הוסתרו על ידי העצמי שלך.

זה גם פתח לתשובה במובן הגבוה, לא רק תיקון חטא אלא גילוי של אני רחב יותר ועשיר יותר שהוא כל כך נשגב ממי שהיית, כשהיית עסוק בלהגן על העצמי שלא יימעך. אפשר להשקיע בהגנה הזאת כל כך הרבה אנרגיות, עד גיחוך. עם האני החדש שנחשף מאחורי המעכה, יהיה לך הרבה יותר כוחות לגייס למען ה'.

ממה אתה מפחד

עמית קדם

מה זה העצמי הזה שאנחנו כל כך מפחדים למעוך?

"זאת התורה אדם כי ימות באוהל" ואמרו על כך חז"ל "אין התורה מתקיימת אלא במי שממית את עצמו עליה". הרוצה שלתורה שלו תהיה קיימות, צריך להמית את עצמו עליה. אנחנו בדור שבו לא פופולרי לדבר על המקום בו אדם צריך להיות מוכן להמית את עצמו. אנחנו אוהבים דיבורים על התחברות, התבררות, התבהרות ועוד ועוד. להמית את עצמו?? לא בשבילנו.

אז איך זוכים לתורה שמתקיימת? כנראה שהשורש נעוץ בשאלה שהתחלנו ממנה, מיהו העצמי? אנו נושאים עמנו דמות דמיונית שאנחנו מזוהים איתה, אך היא לא מייצגת את המהות האמיתית שלנו. רבי נחמן אומר שהיא האנפין חשוכין שלנו - הפנים החשוכות. אנחנו מפחדים מאד להשתחרר מהעצמי הדמיוני והחשוך הזה, ולא מבינים שהאני האמיתי שלנו הוא 'אנפין נהירין' - פנים מאירות. צריך לעבור מצב הנראה כמוות כדי לגלות את הפנים המאירות שלנו. מה שימות בתוכנו זה אותו העצמי המזויף.

וכל זה יכול להתרחש רק אם המיתה הזו תהיה על התורה.

רבי נחמן מסביר שהתייגעות על התורה עד שזוכים להבין אותה, היא הבחינה של ממת עצמו עליה. תהליך ההתייגעות על התורה, שלא פעם אנו מנסים להתחמק ממנו, דווקא הוא מציף בנו את אותו עצמי מזויף, הפנים החשוכות, ומאפשר לנו להשתחרר ממנו. הפנים החשוכות הללו הן המידות הרעות והתאוות שאנחנו מאד אחוזים בהן. יגיעת התורה במובן העמוק של המילה מביאה לשחרור המידות והתאוות הללו. זה אמנם מרגיש כמו מעיכה של העצמי אך דווקא שם נמצא הפתח לגילוי העצמי האמיתי. זאת התורה אדם - צורת האדם האמיתית הטמונה בנו מתגלה על ידי המתת העצמי המדומה דרך יגיעת התורה.

אדם שאינו מוכן לעבור דרך היגיעה הזו, וחווית המוות שהיא מביאה עימה, לא יוכל להיוולד מחדש ולגלות את הפנים המאירות שלו. כדרכו של רבי נחמן, צריך ללוות תורה זו עם תפילה עמוקה לתהליך שבו המתת העצמי תהיה אכן הארת פנים כזו - אך כמדומה שאין דרך לעקוף את ההסכמה הזו, להיות מוכן להמית עצמך באוהלה של תורה.

החופש
לצאת
לטייל

גם מחוץ לבית, חברי מכבי נהנים
מסטנדרט חדש
של רפואה דחופה

מוקדי רפואה דחופה
ונשים עם מומחי מכבי

פריסה ארצית רחבה לטיפול
וייעוץ עם מומחי מכבי
בשעות הערב, בסופי שבוע
ובערבי חג

מכבי RED
רפואה דחופה קרובה אליך

רשת רופאים לרפואה דחופה
קרובה אליך במקרים של גוף זה,
חתך, או חבלה וכן רפואת נשים
דחופה, באפליקציית מכבי

מכבי

קבוצת הבריאות הטובה בישראל

יש קופות חולים ויש מכבי *4535

מוגש כמידע לחברי מכבי

תני לאלול שלך להרים אותך

הכלי גבוה שאפשר!

תכנית אלול תשפ"א

שלושה ימי עיון ולימוד

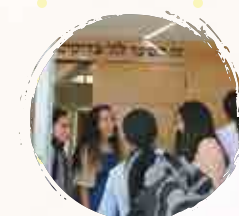
סדנאות ותכניות
העשרה

שיעורים
והתוועדות

אירוח מפנק
ברמה גבוהה

אווירה
מדהימה

- הרב יהושע שפירא | הרב משה שילת |
- מעין הנדלר | רננה שפירא | הרב שניאור
- אשכנזי | הרב יואל בייטש | הרב אמחיה
- אבן ישראל | חני ליפשיץ | סגנת כתיבה |
- קולולם והרקדה | סיפור אישי | ועוד...

ט"ז-י"ח אלול, 24-26/8/21

מדרשת מעיינותיך - כפר חב"ד | מיועד לבנות 20-30

לפרטים נוספים ולהרשמה:

054-9210131

maynotaich@gmail.com

מה זה להתבטל להשם בלי למעוך את עצמי?

שאלה:

להתבטל זה להתאחד

איטל כהן

להתבטל לה' זה כמו תנועה עוברית, לשוב לעצמי שבי, אל העצם. לבטל את כל קולות הרקע, רעשים, מסכים, תדמיות ולבושים, ולנשום נוכחות. ללמד את עצמי להקשיב, להמתין, להרגיש, להיפגש, ללמוד לקבל יראה וענווה שמביאים לאהבה (שמביאה ליראה וענווה...).

להתבטל לה' זה מקום של מפגש מרטיט עם הגודל, עם המרחב על מה שיש בו וההבנה העמוקה שאני, אנחנו, חלק אלוקה ממעל ומתחת.

לה' יש 'עניין' שהחלק שלנו יופיע בעולם. שהאור המיוחד שלנו יתברר ויתגלה. ולנשמה, לעצם שבנו, יש גם עניין כזה מסתבר...

כשאני נפגשת עם הרצון הגבוה שלי, אני פוגשת שמחה, חיות והתרגשות, ביטול מתוך חיבור אל פעימת החיים. זה לא ביטול העצמיות! הפוך - גילוי של ידיעה פנימית ועצמית, מאיפה אני מקבלת את הכוחות, מאיפה אנחנו באים.

כשאנחנו נפגשות עם העצם, יש שם ענווה ותנועה (תחשבו על עצמות שנעות ומניעות ומחזיקות את הגוף). יש שם מפגש חי ומלא שמחה על כך שאני זוכה להיות מחוברת, קשורה לבורא.

המדד לבחון את אמיתיות הביטול לה', היא עוצמת כוחות החיים הנובעים מהחיבור למקור החיים.

אם ה'אני' ממלא אותי מכף רגל ועד ראש, כל הגבלה שלו גורמת למעיכה ועצבות, מרחק ותחושה אמיתית של חוסר רצון וחוסר תנועה. כשמקלפים את תחושת המעיכה מתגלה חוסר בטחון באמון של ה' בנו וחוסר אמון שלנו בעצמנו.

אין עניין להקטין את עצמי באופן מלאכותי. ה' מבקש שנחיה בכל הכוח, עם החיים האלה נעשה טוב ונשפיע חן וחסד.

כדי לא להיות במקום שמדכא את עצמנו, אנחנו מתבקשות להשקיע בקשר שלנו עם ה', עם הנשמה ועם תשוקת החיים. מתוך כך נבין שהמרחב של הקשר מספר לנו על ענווה והתחדשות.

להתבטל לה' זה להכניס תפילה לשפה ולחיים שלנו, זוהי תנועה ומרחב של למידה ואמונה מתוך החיים אל תוך המציאות. ובמקום כזה אין מעיכה, יש רק צמיחה.

איפה
כולם?
?

אשתד & more

בכינר | תודה לאלפי המשפחות שחזרו הקיץ לנפוש, לנוח וליהנות מחוויה של חופשה במלון כינר

04 - 6738822 | www.kinar.co.il | res@kinar.co.il

יפה לך אפור

אורי צוקר

טוב או שהיא הייתה שורפת אותנו, מכלה כל חלקה טובה? התבערה הגדולה וההתלהבות הלא מרוסנת מזיקות לא פחות מהאש הדועכת. גחלים עוד אפשר להדליק מחדש, הרבה פחות קל להשתלט על שריפה משתוללת שלוחת רסן. כוחות שלא מתאימים לכלים ולמצב שלנו עלולים לשבור אותנו, או לקחת אותנו למקומות הכי רחוקים מה'.

ביחד עם המצב שלנו קיבלנו מה' את הסולמות שמתאימים בצורה מדויקת לבור שאנחנו נמצאים בו. אם נפסיק לרחם על עצמנו ולקנא בכל מי שנראה לנו שקיבל יותר מאיתנו, ופשוט נתחיל לעלות בסולם, נגלה שבסופו של הסולם הנוכחי עברנו שינוי אמיתי שמאפשר סולם חדש וגבוה יותר.

אנחנו לא שמחים באפור כי השלמנו עם המצב ועם הכלום שכולם נמצאים בו, אנחנו שמחים באפור כי זו המתנה הטובה והמדויקת ביותר בשבילנו. ואם נפקח טיפה את העיניים אולי נגלה שהאפור הזה הוא לא באמת אפור.

מכירים את הסיפור 'הפיל שרצה להיות הכי' של פאול קור? למי שלא מכיר הנה תקציר העלילה המותחת: פיל קטן מעוניין להפוך להיות צבעוני, ציפור שעוברת שם מנסה להסביר לו שלפילים הכי מתאים אפור, כאשר הפיל לא משתכנע היא שופכת עליו דליים של צבע ואז הוא מאושר.

תחזיקו חזק, כאן הטוויסט בעלילה. הפיל מגיע לחברים שלו והם צוחקים על המראה שלו, עכשיו סוף סוף הוא מביין שהוא אמור להיות אפור.

ואי אפשר בלי ההפי אנד. הם משפריצים עליו מים והוא חוזר להיות הפיל האפור, ועכשיו גם השמח באפוריות שלו.

אהבתם? האמת שאני לא כל כך, אבל עוד רגע נגיע לזה.

בעצם כולנו פילים כאלו שרוצים להיות הכי, בטוחים שדפקו אותנו בחלוקת הכישרונות, המראה, השכל ועוד ועוד. עסוקים בלי סוף בתסכול הפנימי שלנו במה שאין לנו, בטוחים במיליון אחוז שאם רק היו לנו נתוני פתיחה אחרים היינו כבר יכולים להיות במקום הרבה יותר טוב.

אם רק היינו מקבלים את אהבת התורה של הרב אלישיב אז בטח שהיינו לומדים כל היום, לא סתם, היינו לומדים גמרא כמו ספר מתח. אבל מה לעשות שדפקו אותנו, ואיך שאנחנו פותחים את הגמרא אנחנו פתאום מתחילים לחפש תעסוקה.

אם רק היינו מקבלים לב בוער כמו הבעל שם טוב גם אנחנו היינו יכולים לא לאכול שבוע ורק לעבוד את ה'. אבל לצערנו מי שמחלק את המתנות נותן אותן תמיד לצדיקים וגדולי הדור, ואותנו משאיר מאחורה.

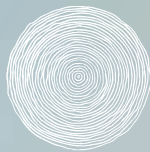
בקיצור, ברור לנו שלא רק שאנחנו נמצאים במקום הכי נמוך שאפשר, גם לא נתנו לנו סולם לעלות עליו. מסרבים להיות אפורים.

הפתרון של פאול קור עלול להיות הרסני. תפסיק לחפש להיות שונה, תהיה כמו כולם, זה הכי טוב. פילים צריכים להיות אפורים, ואנשים צריכים להישאר למטה, כמו כולם. הפיל לא ויתר על הצבעים כי הוא הבין, הוא ויתר על הצבעים כי צחקו עליו, וזה הכי גרוע.

האמת היא שצריך לוותר על הצבעים אבל מסיבות אחרות לגמרי.

האם אנחנו מוכנים להישבע שבאמת היה לנו טוב עם ההתמדה של הרב אלישיב? אולי היינו מתרסקים מזה, נשברים לאלפי רסיסים בפער שבין היכולות לשאיפות? האם באמת יש לנו כלים לקבל את האש של הבעל שם

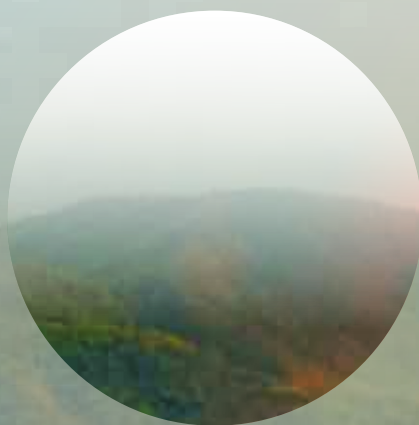
בְּאֵרוֹת

דרכים
לתרגול רוחני
מהמקורות

הנחה מקורם איתי

סדנה למדיטציה והתבוננות יהודית

בהנחיית
הרב דניאל כהן

מסע של התחדשות פנימית במשך מספר ימים

בו תגלה את הדרך לשקט הנצחי שבך

תצליח לפגוש את עצמך ללא פחד

ותלמד לכוון את הלב למקום

לקראת השנה שְׁבַפְתָּח

י"ד - י"ז באלול / 22-25 לאוגוסט

ראשון-רביעי

לפרטים נוספים
וקבלת הנחה

הסדנה מתקיימת במושב אבן ספיר

שלמרגלות הרי ירושלים

לפרטים נוספים וקבלת שובר הנחה 0586124477 - עילם

מתי ייגמר בין הזמנים??

שאלה:

בישיבה אני מצליח לשמור על עצמי מלראות תכנים לא צנועים, אבל תמיד כשאני מגיע הביתה אני נופל. איך אני יכול להמשיך לשמור על עצמי גם בבית?

תשובה:

שלום אחי גיבור התהילה, שמחרף נפשו לשמור על עצמו בישיבה, ורוצה להצליח לשמור על עצמו גם בבית. הבעיה שאתה מתאר היא 'הפרדת רשויות'. בתפיסה שלנו, לכל מקום יש אופן התנהגות שונה, שפת דיבור שונה וסגנון לבוש אחר. לא הרי יציאה לחוף הים כמו הליכה לשיעור לביתו של הר"מ. והתנהגות בסעודת שבת אינה כמו ישיבה עם החברים על פויקה.

לכל מקום יש את הרגשות והציפיות שלו. לכן כל התפיסה העצמית משתנה כשמגיעים הביתה מהישיבה. בתודעה שלנו זה הזמן לנוח, להירגע, להוריד רגל מהגז. כמובן זה חשוב להתרענן ולנוח, אבל כשהתפיסה שלנו היא הרפיה, ממילא נזהרים פחות.

"הבעיה" היא שעולם התורה שייך בכל מקום. רמ"ח מצוות עשה ורש"י מצוות לא תעשה חלות בכל מקום. אין חופשה מהתורה והמצוות. גם המינוח המזורז 'בין הזמנים' תורם לתפיסה שיש זמן חיצוני, טיים אאוט, שאינו שייך לישיבה ולתכנים של הישיבה, כאילו עול מלכות שמים מחכה לנו עד שנחזור לישיבה...

מאותה סיבה הגר"מ מלובלין, מייסד הדרף היומי, כתב על חזית בניין ישיבתו את הפסוק מתהילים "לכו בנים, שמעו לי, יראת ה' אלמדכם" - ללמדנו כי מתי יודעים שאכן התלמיד הוא תלמיד ישיבה? כשהוא הולך הביתה. דווקא אז רואים שהוא שומע ולומד מהי יראת ה'.

אוקיי, הבנו שהבית מועד לפורענות. בא נדבר על מה אפשר לעשות:

ברמה הטכנית - בבית יש יותר מסכים ופחות מסגרת ומחויבות ללימוד. הדבר הנכון הוא לתכנן מראש את ההגעה הביתה. אני יודע שאנחנו כבר עמוק בבין הזמנים, אבל עוד חודש וחצי שוב יגיע בין הזמנים של החגים, והדברים נכונים גם לכל שבת חופשית.

כדאי עוד בישיבה לכתוב מה אני הולך ללמוד כשהיה בבית, ממש כמו מפקד שמתכנן כיצד הוא הולך לכבוש את

היעדים המבוצרים של האויב... לקבוע לימוד כל השבוע של דף יומי, משנה יומית ועוד. כך ייווצר זמן קבוע שמיועד ללימוד תורה גם במהלך החופשה.

מסכים - אם קשה להתמודד עם המסכים, כדאי מאוד להוציא את המחשב מהחדר, להשתמש בו רק בסלון או כשמישהו יושב לידך (כמו דיני ייחוד).

הרחבת אופקים - יצר הרע גם צריך להשתתף בסיפור הזה, לכן יש חומר לימודי או ספרים שאפשר לקבוע לקרוא בבית. אני בתקופת הישיבה קראתי הרבה ספרי פסיכולוגיה ומדע בדיוני. כך מתקבלת תחושת השחרור המרעננת, ומאידך הנושאים הם חלק מ"הרוקחות והטבחות" כדברי הרמב"ם. זה גם הזמן לנגן, לתכנת וללמוד שפות חדשות.

משימות לימודיות - אם יש לך תוכניות להמשיך ללימודים אקדמיים, אני ממליץ לקבוע שעות תרגול במתמטיקה או אנגלית, כך המוח יהיה עסוק בדברים מועילים.

חברים - תקבע עם חברים לצאת לטיול בארץ ישראל, ללמוד חברותא, להיפגש ולדבר.

עבודה - צא לעבוד בחופש! ותבקש להיות מועסק ביום חמישי בלילה.

לישון מוקדם - עיקר הנפילות קורות בלילה לבד, כשהכוחות הנפשיים להתמודד כבר שחוקים והיכולת לעסוק בדברים מועילים נמוכה.

בקיצור, לא חסרים רעיונות כיצד לא להגיע למסך וליפול. רק צריך לעשות תכנון מוקדם ומספיק ברור, תוך עדיפות ברורה לקביעת המסגרת עוד בימי הישיבה. לסגור עם חברים, עם הבוס, כדי שלא להגיע ליום שישי עם יצר הרע מחוזק שמבטל תוכניות. אפשר גם להתחזק ולשמוע שיעורים, ללמוד תורה מיד בבוקר כדי לתת אווירה של יום חיובי ומועיל ואפילו לבקש מהורים להשיג על הגלישה.

ברמה התודעתית - להיות מודע לכך שישנה תחושה בהגעה הביתה שבאתי אל המנוחה ואל הנחלה... אבל היצר הרע לא לוקח חופשות ולא לוקח שבויים, לכן יש להגיע הביתה עם תודעת שליחות. להיות חד על המטרה ולא לשחרר. ככה מנצחים!

בברכה,
עופר סיון, יועץ חינוכי.
בעל מיזם 'טרמפ לנפש' - שיחת ייעוץ חנינם בשעת הנסיעה.

צמאה ליותר? מחפשת התחדשות? מוזמנת לפתוח שבוע בבוקר לנשמה! מדרשת אביב-נועם במכללת תלפיות

- גורה גיה ומשמח.
- שיא סבנאי ויזירגי עם איבור אלזים.
- גזורה זוטפת.
- איווי אישי בגהאיכי צמיהה.
- זושר ואזשר: סיוורים. מפגשים. שבגוג. אנשים.
- אפשרות אשילוב עם מוקד ייעוץ אינוכי:
- כאים אהעצמה אישיג זעזובה עם האגר.

לפרטים והרשמה: 052-3961511

*המדרשה מוצעת לסטודנטיות לחינוך והוראה במכללת תלפיות, ללא תשלום נוסף.
*הלימודים בימי ראשון. חלק מהשיעורים מוכרים לתואר.

העיקר להיות אדם טוב

איתי אסמן

שנקרא אבק גזל ואבק רציחה של הלבנת פנים, כמוכן שלא הגעתי למדרגת החסידות, אך שאיפת הטוב שהייתה בי קיבלה עוד אופני ביטוי. המצוות נראו לי פחות זרות ויותר מוסריות, גם המצוות שבין אדם לחברו וגם המצוות שבין אדם למקום, כי אותו ה' הטוב ציווה על שניהם.

הבנתי שפרטי המצוות מלמדים אותי איך להיות טוב. לא הייתה יותר סתירה בין הרצון שלי להיות אדם טוב עם דרך ארץ לבין התורה והמצוות, נהייתה השלמה.

כשהייתי חילוני ידעתי ש"אם אין דרך ארץ אין תורה", אבל אף אחד לא לימד אותי את תחילת המשנה ש"אם אין תורה אין דרך ארץ". כלומר, זה נכון שדרך ארץ קדמה לתורה, אך לאחר שקיבלנו תורה מסיני, היא הפכה להיות אורח החיים הלאומי שלנו, ובלעדיה אנחנו מאבדים את הדרך-ארץ.

אנחנו לא יכולים להסתפק במוסר האנושי האוניברסלי כדי להתקיים, כי הוא לא מזין את קומת החיים השלמה שלנו - את הנשמה ואת החיים הלאומיים האלוקים שדורשים פרטי מצוות. רק מוסר של קודש יכול לעזור לנו להתגבר על יצר הרע ששוכן בקרבנו, מה שאין בכוחם של מוסר חילוני וספרות הקואצינג והפסיכולוגיה. רק ה' שברא אותנו, נתן לנו את התורה שמתאימה לנו ושכוחה להפוך אותנו לטובים וקדושים יותר.

התורה מלמדת אותנו להתחזק בקומת הדרך-ארץ, אבל מתוך ציווי ה'. לא לגנוב ולהתרחק מהגזל, לא לנאוף ולהתרחק מעריות, לא לדבר לשון הרע וגם לא לשנוא את החבר בלב, לכבד את ההורים וגם את הזקנים והחכמים, "ואהבת לרעך כמוך - אני ה'!".

כדי שיהודי יופיע את קומתו השלמה הוא צריך דרך ארץ ודרך שמיים, ובלי דרך השמיים הוא אדם חסר. אסור להסתפק רק בקומת החול של הארץ משום שהיא חלקית. ללא מוסר של קודש ופרטי התורה, אפשר להגיע לאורחות חיים עקומים במרחב הפרטי והציבורי. אין דרך ארץ ללא הקדוש ברוך הוא, בורא השמיים והארץ. ככל שאדם לומד תורה, כך הוא הופך להיות אדם טוב יותר; לא טוב חלקי ואנושי, אלא טוב נצחי. "ואני קרבת אלוקים לי טוב".

להצטרפות לקבוצת ווטאספ של טיפ יומי לקירוב, נא לשלוח הודעה: 052-5665005

כשהייתי חילוני, כל פעם שהתווכחתי עם דתיים ורצייתי להוכיח אותם על כך שהם אינם מוסריים, השתמשתי בביטוי המפורסם "דרך ארץ קדמה לתורה", בכך הרגשתי עליונות מסיימת מול הדתיים והדת, שהרי גם לפי המקורות שלהם אני מוסרי יותר מהם, ובכלל למה אני צריך תורה אם יש לי דרך ארץ? הדתיים עצמם אומרים שדרך ארץ היא היסוד לתורה, ובמובן מסוים הם משדרים שעדיף להיות חילוני עם דרך ארץ ומידות טובות מאשר דתי עם מידות מקולקלות. אם כן, החילוני הישר הוא דמות לחיקוי.

לא חשתי אומלל או חסר, הרגשתי שלם ולא ראיתי כל צורך בהשלמה של התורה כדי לקדם אותי בחיים. אפשר להיות אדם מוסרי וטוב בלי לשמור מצוות; הרי אנחנו רואים יום יום בעינינו אנשים טובים וישרים למרות שלא למדו תורה, וכמו שאמר לי חבר "אני לא גונב ולא רוצח, אז למה אני צריך את התורה?".

עניינה של התורה הוא לא רק להפוך את האדם להיות טוב, אלא היא ניתנת לעם של אנשים טובים וישרים (ישר-אל), במטרה להפוך אותנו לצדיקים, ויותר מכך - לקדושים. עניינה של התורה הוא דבקות בה'. איך דבקים בה? על ידי שדבקים במידותיו. ככל שאדם לומד על מעשי ה', מידותיו יתברך, מעשה הבריאה והשגחתו על ישראל, כך הוא רוצה יותר לדבוק בו ולקיים את המעשים שהוא ציווה. אם אנחנו מסתפקים בהסברת התורה בטעמי מצוות אנושיות של חברה טובה, אז אנחנו לא מחדשים שום קומה או שאיפה לאדם העומד מולנו.

אחד הספרים שפקח את עיניי בתחום היה הספר 'חפץ חיים' שמדבר על איטור לשון הרע. למדתי אותו כשהייתי חילוני, וזה הרשים אותי שיש איטור כזה בהלכה היהודית, עם כל כך הרבה פרטים שמלמדים איך לא לדבר בגנות אדם אחר ואפילו סעיפים שמדברים על שנאה בלב ומחשבות רעות על בני אדם, שגם מהן צריך להימנע. זה הדדיהם אותי איך התורה יורדת לעומק הפרטים, ואיך מטרת כל הפרטים האלו היא לקיים מצווה שנראתה מאוד מוסרית בעיניי. שכל אנושי לא יכול להגיע לרמת דייקנות נפשית ורגשית כזו, זה הותיר בי רושם.

ככל שלמדתי יותר תורה כך המושג 'טוב' התרחב אצלי. למדתי שהיות טוב זה לא רק לא לגנוב ולא לרצוח; למדתי שיש דבר כזה החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? ראש יהודי זאת התשובה! 052-4295597 ry@neto.net.il

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? ראש יהודי זאת התשובה! 052-4295597 ry@neto.net.il

החבר מהמילואים שואל שאלות? השכנה מתעניינת ביהדות? ראש יהודי זאת התשובה! 052-4295597 ry@neto.net.il

היו שותפים - ראש יהודי! התרומות מוכרות לצרכי מס. הקישו בגוגל: "תורמים לראש יהודי" או בטלפון 052-5665005 או סרוקו ברקוד:

החיסון היומי
 הטיפ היומי (הארה)
 לענייני קירוב

קבוצה שקטה ב"ראש יהודי" לקבלת עצות, הארות ורעיונות מעשיים, בעיני תשובה וקירוב, באהבה ואמונה

בין הכותבים:
 הרב אהרון אגלסל,
 הרב איתי אסמן,
 הרב עופר גיסין,
 הרב יהושע ויזר,
 ישראל זעירא,
 הרב אסף טבצ'ניק

להצטרפות לקבוצת וואצאפ סרוקו קוד
 או שלחו הודעה 052-5665005

ראש יהודי
 אמציק אהרל'ש אהתחד

בואי להשפיע בלב תל אביב!

מקום הסוסק זקירוז והפצא אסנא הרז קוק

נותר תקן אחרון!

מרכז שיעורים • מדרשה לבעלות תשובה • קהילה חמה • שבתות וארועים • חברותות וקטר אישי
 התפקיד מצריך תקשורת בין אישית וארגון ברמה גבוהה

לפרטים: 050-7770352

לשחק לומדים בתיאטרון

אניסיון

תיאטרון אספקלריא מזמין אתכם ללמוד במקום שבו מתרחש הכל - על הבמה שבה יצירות חדשות פוגשות קהל ונולד רפרטואר

חדש!

קורס בלימודי קרקס, גיאגלינג וליצנות
ילדים | נוער | מבוגרים

משחק | פיתוח קול | תנועה | אימפרוביזציה | תיאטרון רחוב | פלייבק
29 מפגשים פרונטלים עם מגוון מרצים והפקת סיום מול קהל **מתחילים אחרי החגים**
*קבוצות לנשים ולגברים *מתאים למתחילים ולמתקדמים

עברנו למתחם התחנה הראשונה בירושלים

לפרטים ולהרשמה: 02-6511936

דוד רמז 4 | office@aspaklaria.org |

אספקלריא (ע"ר)

כרד יאיר

מהו פשר החיבור בין שני הקטבים האלו שהתמזגו אצל הרב, איש הידיעות והעולם הגדול, יחד עם אדם בעל להט דתי ונפש רוחנית?

"ומבקשי ה' יבינו כל' (משלי כח ה), היה פסוק שמאוד כיוון את הרב בחיים. מי שמבקש את ה' באמת, מוצא אותו בכל המציאות. כמוכּן שהוא התנגד לכאלו שאונסים את המציאות בכוח, לא מדובר על להיות יהודי 'נודניק' שבאופן דחוק הופך כל עניין לדבר תורה. מדובר על אופי עדין ועמוק, להיות יהודי שקודם כל מבקש את ה', וברגע שהרצון שלך הוא שכל עם ישראל יבקשו את ה', אתה יכול להבין וללמוד הכל. זה מיוזג מרתק באישיות שלו, בזכותו יכולת כחלמיד שלו להיות מצד אחד אדם אינטלקטואל, אך זה בא דווקא מתוך נקודה של חסידות".

בגיל 23 היה הרב שטיינזלץ למנהל בית הספר הצעיר ביותר בישראל. הרב הקים ועמד בנשיאות מוסדות חינוך שונים כגון רשת מקור חיים, הישיבה הגבוהה בתקוע, הישיבה הראשונה שחזרה לפעול במוסקבה לאחר נפילת 'מסך הברזל' ורבים אחרים. הרב ייסד גם תנועות וארגונים רבים בכל רחבי העולם ועמד בראשם. הוא הרצה ולימד במסגרות רבות במהלך השנים, זכה בפרסים, עיטורים ותארים שונים, ופעל למען הנגשת התורה לכל. הרב עדין פרסם למעלה מ-400 חיבורים בנושאים מגוונים, ביניהם פירושי המוכרים לגמרא, לרמב"ם, לתנ"ך ולתניא.

"במהלך הקשר שלי איתו", מספר יואל, "אנחנו כתלמידים, עבדנו יחד איתו על פרויקטים רבים: תנועת נוער דתית-חילונית, התנדבויות שונות, הקמת מוסדות, ביאור לספרי התנ"ך ועוד. הרב חיפש אנשים שיעשו, והוא כל הזמן עשה. זה היה עיקר הממשק איתו, עשייה בלתי פוסקת יחד עם תסיסה דתית. מדובר על יהודי שכשהוא מדבר על אהבת ה', או קורא את שירו של רבי מנחם מנדל מוויטבסק: 'אם היו לי כנפים של זהב הייתי עף אליך ה'...' אם היו לי דיו וקולמוס הייתי כותב לך, אם היתה לי טבעת של זהב הייתי נותן לך', הוא היה בוכה. אדם שמתפלל בדבקות במשך שעות, ומאוחר יותר לוקח את התסיסה הזו לעשייה בשביל עם ישראל".

העשייה ממרקת

"עניין נוסף שהיה מהותי אצל הרב עדין, הוא כמוכּן הלמדנות. בעיני הרב עדין, לסיים תנ"ך, ש"ס, שו"ע וזוהר, זו נקודת פתיחה לשיעור א', כדי לא להיות עם הארץ. בתור מורה, הרב הבהיר לי שאין מצב שאני מלמד מסכת בגמ' מבלי שסיימתי לפני כן את המסכת כולה, ולא יתכן שיהיה מורה לתנ"ך שלא קרא את התנ"ך כולו קודם לכן".

היחס בין הלמדנות והעשייה הרבה של הרב הוא נקודה מעניינת, כי לרוב למדנים ואנשי ספר הם לכאורה טיפוסים שונים מאנשי העשייה והעולם.

"באמת באופן בסיסי, יכול להיות שהרב לא היה איש עשייה. מהראיונות השונים שהעניק ומהשיחות איתו, ניכר שזה לא היה הצד החזק שלו. הוא לא היה איש חינוך, אלא רב והוגה דעות, אבל הוא עשה המון כי הוא דאג לעם ישראל. זה הגיע מתוך יראת השמים וקבלת העול שלו, כי זה מה שהוא הבין שה' רוצה ממנו.

"מעבר לכך" מוסיף יואל, "הרב האמין שהעשייה ממרקת את הנפש, קצת בדומה לרעיונות של א.ד.

יש לי מורה.

בפעם ראשונה שנפגשנו הייתי בן 15 והוא כבר היה די זקן.

הוא שאל מה אני עושה.

"שוכב במיטה ומסתכל על התקרה" ענית.

הוא הביט בי. ושאל: "וכמה סדקים יש בה?"

יש לי מורה שתמיד שואל שאלות.

מכל חומר הוא יודע ליצור שאלה ולא בוחל באמצעים.

תמיד מעמיד את תורף העניין כך לפניי - סתם

שאביט,

ואז הולך.

יש לי מורה, הוא תמיד עסוק. הוא מורה עם

המון חלומות, ותמיד רץ לאן שהוא,

למרות שהוא די זקן...

הוא אף פעם לא מחכה לי, גם לא שואל אם

אני בא.

יש לי מורה, פעם הוא אמר לי: אם עכשיו אתה

זוחל, אז תתחיל ללכת, ואם אתה הולך, רץ, ואם

רץ - עוף.

והלך.

עכשיו, במשרד של המורה שלי יש חושך,

כאילו הפסיק לרוץ.

זה נורא מוזר כי תמיד הוא רץ, לפניי,

ושואל שאלות ומפריח חלומות ובכלל לא בודק

שאני אחריו.

א-לוהי המורים, בבקשה, תן לי עוד מהמורה

שלי.

מבטיח שהפעם אלמד ברצינות.

את הדברים הנוגעים האלו, ועוד עשרות סיפורים, תורות וזכרונות, כתב יואל שפיץ, ופרסם בקבוצות ווצאפ ופייסבוק בהן שיתפו סיפורים שונים לאחר מותו של הרב עדין שטיינזלץ. יואל הוא מורה לגמרא, מנהל המרכז הפדגוגי במכון שטיינזלץ העוסק בקידום הוראת התלמוד בארץ ובכתי ספר יהודיים בתפוצות, ותלמידו הקרוב של הרב שטיינזלץ מזה שנים.

הרב עדין נולד וגדל בירושלים, בן יחיד להורים חילונים. "הרב הגיע מבית קומוניסטי, להורים חילונים למהדרין, אך הוריו שלחו אותו לבית ספר דתי כדי שיהיה לו ידע יהודי", מספר יואל. בתקופת הנעורים חזר הרב בתשובה, ובבית הספר היסודי התחבר עם הרב משה שפירא.

"יחד הם הקימו את 'שלהבתיה', חבורה שעניינה היה להביא לרנסאנס יהודי דתי, תחיה של העולם היהודי באמצעות עבודת ה' אינטנסיבית, מלאה בחסידות ובתפיסת עולם רחבה".

יואל מוסיף ומספר: "הרב עדין מאוד עורר אותנו לעבוד את ה' בחבורה. במהלך כל חייו, ניסה הרב לגבש חבורות כאלו, ובכך לחדש להט דתי עמוק בעם ישראל, ומצד שני להעלות את הניצוצות מכל המקומות, להיות אנשים רחבים בכל התחומים".

"יכול להיות שאני נר קטן ואפור כזה. פה ושם בדרכי נגעתי בעוד נרות, והם נדלקו צבעוניים ונוצצים ומוצלחים. אדברה ואדברה!"

הרב עדין אבן ישראל שטיינזלץ זצ"ל בער באש פנימית אותה הצית בליבות תלמידיו בארץ ובעולם < אל מול הלהבה שלו אף אחד לא נותר אדיש.

שהם אייזן

יואל שפיץ חוגג חאלקה לבנו אצל הרב עדין זצ"ל

"היה חשוב לו לגדל אנשים שאינם 'דוסיס' סוציולוגית, אלא כאלו שיכולים לתקשר עם העולם כולו, להרגיש בנוח. להיות ירא ה' מבלי להיות 'חניוק'. אם צריכים בסיטואציה מסויימת לספר בדיחה, או להיכנס במישהו - אז תעשה את זה. בשביל מהפכה דתית בישראל, צריכים אנשים שלא יהיו חננות".

לא היה לך קשה עם זה?

"תשמע, האנשים שנשארו קרובים אל הרב לאורך השנים, הם אלו שידעו לבלוע את הירידות שלו. זו באמת הייתה עבודה על הענווה, קשה לאנשים עם גאווה לשמוע שיורדים עליהם. אבל הצד השני של זה היה שאפשר גם להתחזף אליו. הוא באמת היה יהודי שלא עשה מעצמו עניין, ולא היה אכפת לו אם מתחזפים אליו בחזרה... סוג השיחה היה נורא כן וישיר, לשני הכיוונים. כמורה היה משהו מאוד אנושי בקשר הזה. כמורה היום, גם אני דוגל בלומר את הדברים בפנים, כמו שהם".

יואל מוסיף: "למעשה, הרבה מהעוקצנות שלו הייתה דווקא לאנשים שהוא העריך, אלו שהוא ידע שמסוגלים לחטוף סטירה. כשהוא דיבר אלי בעדינות, פחדתי שהוא חושב שאני חלש. כל זה הגיע אצלו מסופר אכפתיות כלפינו. לא היה לי שום ספק שהוא אוהב אותי ומעריך אותי, שהוא מתפלל עלי. ואכן, כשפינינו את המשרד שלו לאחר מותו, גילינו שהוא שמר במשך כל חייו מכתבים ששלחו לו תלמידים בכיתה ט'; גילינו שהוא התפלל על כל אחד מאיתנו על פי השמות שלנו, שהוא כתב את השמות של הילדים שלנו ואת ימי ההולדת שלנו".

"לכן, כמו אבא שיורד על בנו, זה לא הרגיש לי ניגוד. להפך, הישירות שלו הייתה מרתקת בעיניי מההתחלה. יש משהו בתרבות הרבנית שהוא מרוחק, החיבוק בריחוק וכך גם הביקורת, ואצלו זה פשוט היה ממקום של קירבה".

ומה לגבי אנשים שהגיעו אליו עם הבעיות שלהם, כדי לקבל ממנו חיזוק?

"הרב עדין ממש ידע להקשיב, והוא ידע לנחם בדרכו. הוא לא היה האדם שיתן חיבוק, אבל כן כזה שנותן לך כוח להתמודד עם הקשיים. הנקודה הייתה שאכפת לו. הגיעו אליו לא מעט אנשים קשי יום, ואני לא אפרט, אבל הוא היה גם בעל צדקה במובן הכי פשוט, יהודי שנותן מכספו בלי חשבונות לנוקקים".

אבל עיקר הדרך שלו לעזור לאנשים, הייתה לומר להם לקום על הרגליים. הוא אמר, 'אני באמת מבין שקשה לך, אבל יש לך כוח לקום, אז תקום על הרגליים ותלך'. לי, ולרבים אחרים, זה עזר לפעמים יותר מאלף חיבוקים".

גורדון. הרב היה דוחף אנשים לצאת ולעבוד בחקלאות, או לנקות רצפות, הוא דיבר על זה כדבר שיכול ללמד את האדם הרבה ענווה".

יום אחד, בימי התיכון, למדנו משהו בקבוצה קטנה עם הרב עדין (שטיינזליץ). מאוד התביישתי ממנו אך כיוון שלא נשאר מקום רחוק ממנו, התיישבתי ממש לידו.

בעוד אני מתיישב, ולפני שהספקתי לחשוב מה קורה, הוא פנה ישירות אליי:

"מה שלומך?" הוא שאל.

כמו ילד מחונך עניתי לו מתוך מבוכה: "ברוך ה'".

הרב עדין נע בחוסר נחת בכיסא והשיב לי:

"אתה יודע איך מתרגמים את צמד המילים ב"ה לאנגלית?"

הבטתי בו ושאלתי:

"אולי 'thank god'?"

הרב עדין הניד את ראשו בשלילה וענה:

"לדעתי, התרגום הנכון של ברוך ה', הוא: 'no comment'."

אני, שלא ירדתי לסוף דעתו חייכתי לעברו מהורהר, והוא המשיך -

"תראה, אם היית עונה לי:

'לך לעזאזל!'

הייתי יודע שאני מספיק מעניין כדי שתשנא אותי.

אם היית עונה לי ששלומך רע,

הייתי יודע שאתה סומך עלי ומרגיש בנוח לענות לי תשובה מהקרביים.

אם היית אומר לי שאתה מאושר ומאוהב וראשך בשמי מרומים,

הייתי יודע שאתה מאמין שבאמת

אכפת לי.

עכשיו, כשאתה עונה לי: ברוך

ה', אני מבין שבעיניך אני אפילו

לא שווה תגובה!"

מאז, לאורך כמעט שני עשורים

של קשר רציף איתו, מעולם,

אבל מעולם,

לא עניתי לו ברוך ה' על שום

שאלה.

ולמדתי, שאם תלמיד עונה לי

ששלומו "ברוך ה'", אז התפקיד

שלי הוא -

לא להסתפק בתשובה הזו...

הוא דחף מאוד לחופש גדול, אינטלקטואלי, אישי ויצירתי, עם מרכז ברור מאוד של החיים: לדאוג לעם ישראל, ולפחד מהקב"ה. אחרי כל זה, הוא אמר לנו גם להיות ילדים שובבים

על הדבש ועל העוקץ

"הרב עדין", מספר יואל, "דגל בגישה בה מצד אחד ישנה יראת שמים ברורה, 'ידישקייט' פשוט, חסידות שאינה ליברליות וניו אייג', אלא אהבת ה' פשוטה. אבל מה שמסביב לזה - לדבר במונחים והנחות יסוד של דוסיס, או התייחסות דתית לחיים כעצובים וכבדים, זה לא. הוא דחף מאוד לחופש גדול, אינטלקטואלי, אישי ויצירתי, עם מרכז ברור מאוד של החיים: לדאוג לעם ישראל, ולפחד מהקב"ה. אחרי כל זה, הוא אמר לנו גם להיות ילדים שובבים, להבריז משיעורים, לשאול את הר"מים שלנו שאלות קשות ועוד. הוא דחף אותנו להיות חופשיים בתוך בית המדרש. הוא עודד אותנו ללמוד קבלה בגיל צעיר, ועם זה לשבת ברצינות ללימוד טור ושולחן ערוך. הוא היה בעד לפרוץ לא את המסגרת הדתית, אלא את החברתיות הדתית המקובעת".

מדוע באמת היו לרב אמירות פרוכטיביות, או בדיחות שלא היינו מצפים לשמוע מתלמיד חכם גדול?

"כפי שחביבה פדיה כתבה עליו השבוע, הוא היה 'יהודי עם קוצים'. חשיבות עצמית, גאווה, נהנתנות, בורגנות - אלו הדברים שהוציאו אותו מדעתו. היה חשוב לו מאוד לעורר את האנשים, והיו לו פטנטים איך לעשות זאת: למשל לעקוץ אנשים, לספר בדיחה שלא ציפית לה, או להכניס לשיעור תחומי עניין מגוונים - כמו להתחיל לדבר פתאום על שר הטבעות או ליגות הספורט השונות. הניסיון 'להזיז' את השומעים היה חלק מהותי מהמתודה שלו.

בואו לאוורג שנה מעולה בגולן!

מחפשים אתגר לשנה באה? הצטרפו אלינו!

בואו להיות מדריכים או מדריכות במוסדות החינוך של "רוח הגולן"

מגורים וכלכלה עלינו

שכר גבוה עלינו

מתאים במיוחד לסטודנטים, לחיילים משוחררים,
לבנות שסיימו שירות לאומי ולכל מי שחולם
להעביר שנה משמעותית בגולן

לפרטים: דותן 054-8117815 • dotanz@yth.co.il

תתעורר בן אדם

בית המדרש המה. כלונ, שלוש מאות נערים בני 14 עד 18 - תלמידי מקור חיים - התכוננו לסליחות מתוך טראנס, ראשים מתנועעים, פנים מכורכמות ותחושה של התעלות.

הרב עדין (שטיינזלץ) נעמד במרכז בית המדרש: "תראו, אני לא יודע מדוע אתם עושים פרצופים חמורי סבר כאלה ולמה אתם מתנועעים כל כך הרבה.

על מה אתם אומרים סליחה? אם יש כאן אחד שעבר על אחת משלוש העבירות החמורות בתורה, אז ראוי שיתקן את דרכיו כאן ועכשיו - וזה לא מסתכם בלהתנועע.

לגבי כל השאר, שזה בעצם, כולכם - אני רוצה לומר לכם משהו על חטאים. חטאים זה לא מעניין.

ישנן כמה פרשיות קטנות בתורה שמתארות כבר לפני 3000 שנה את כל החטאים שנעשו ושיעשו.

באופן מפתיע, בכל ההיסטוריה הידועה לנו - אנשים לא המציאו חטאים חדשים. הם חוזרים על מה שכבר עשו לפניהם.

נ.. אז מה יוצא?!"

הרב עדין זרק את השאלה הרטורית לאוויר, והמשיך: "יוצא שמה שמעניין הם המעשים הטובים. אל תתעמקו כל כך בחטאים שלכם. זה לא שווה כל כך הרבה פרצופים. חזרה בתשובה היא עניין של כמה דקות - חרטה, וידוי (בפני שמיים) וקבלה לעתיד. זהו.

לעשות משהו טוב - זה כבר דבר שלם. ושם צריך להשקיע את האנרגיות.

אז אם אתם רוצים לעשות פרצופים ולהתאמץ, תשקיעו את זה שם". כעבור מספר שנים, כאשר כבר הייתי מורה, שבתו והעליתי את הנושא הזה איתו, והוא השלים לי את התמונה:

"אם תיסע מכאן ועד סין וחזור, ותחקור אחר כל סוגי החטאים, אתה תראה שכולם מסתכמים בחיבורים שונים של תאוה, קנאה וכבוד.

לא רק שאין חטאים חדשים, אלא שחומרי היסוד שלהם הם משעממים וחוזרים על עצמם.

אבל, תחשוב על זה -"

הרב עדין עצר עצירה מתודית וחייך חיוך גדול ונרגש. פניו האדימו משמחה ילדית-סקרנית:

"כמה סוגי מעשים טובים ישנם? כמה מאות חומרים שונים הם מורכבים?"

הוא אמר, 'אני באמת מבין שקשה לך, אבל יש לך כוח לקום, אז תקום על הרגליים ותלך'. לי, ולרבים אחרים, זה עזר לפעמים יותר מאלף חיבוקים".

זה כבר דבר מעניין, לא? אז גם באלול, גם בתשרי וגם במרחשוון - עם התלמידים שלך תתמקד בלעשות משהו טוב.

את החטאים שיעזבו בצד. גם זה סוג של תשובה, לא?"

"הרב היה יהודי חולם, עוד לפני שהיה יהודי מוכשר" מספר יואל. "בכל ישיבה אחרת, לא הייתי מגיע לסיים תנ"ך או ש"ס, בלי הרב עדין שיאמר לי שאני פשוט יכול להגיע לזה. הכישרון הגיע אצלו אחרי החלום.

"הרב היה יהודי שעמל על התורה בפשטות, שיושב ללמוד את הספקיו היומיים בש"ס, ירושלמי, זוהר ועוד, באמצע הלילה למשך שעות. הוא היה יהודי שעמל להתפלל, שדופק את הראש בקיר עד שהוא נפתח. כל זה נבע לדבריו, מכך שכתוב בשו"ע שצריכים להתפלל בהתפשטות הגשמיות, אז לפחות תחלום שזה יקרה אצלך. חוץ מזה, ודאי שהוא היה גם אדם כשרוני במיוחד".

האם זה לא קשה מידי לחיות כך, מלא בחלומות, כאשר בעולם שלנו רבים מהם מועדים לכישלון?

"הצד המשלים של הדברים, הוא שצריך להיות יהודי עם ענווה. ביחס

א. "הבעיה שלכם" אמר לי הרב עדין (שטיינזלץ), "היא שאתם חושבים שחבר טוב הוא אחד שנותן לך מחמאות. כדי להזגים לך את העניין..." הוא עצר ולקח נשימה עמוקה.

זה היה בשבת, אבל ל-'שלוך' האוויר שהוא לקח היה רחש מקטרת של ממש.

הוא המשיך: "כשהייתי קטן סיפרו על שני זקנים ירושלמיים שכל החיים הסתובבו יחד.

הם למדו יחד בנגן, בבית הספר, וגם לאחר מכן הקפידו להיפגש בכל יום, לדבר ולשוחח בנימוס ובחיוך.

יום אחד, אמרו איש לרעהו - ובכן, כל כך הרבה שנים אנחנו מכירים, אולי הגיע הזמן שנהיה חברים? וכיון שהסכימו על העניין קבעו להיפגש בשעה היעודה בבית קפה שכונתי.

השעה הגיעה והשניים התיישבו לקפה.

חברים? שאל האחד.

חברים! ענה השני.

אם כך, אמר הראשון, אז עכשיו אני יכול לומר לך שאתה חמור!" כרגיל בקטעים האלה, הסתכלתי עליו בחיוך תמה, עדיין לא ירדתי לסוף דעתו.

והוא המשיך: "אם מישהו הוא מכר שלך, או ידיד, ואפילו וותיק, אז ראוי להיות מנומס.

אבל חברים? חברים זה בשביל שיהיה מישהו שירגיש איתך מספיק בנוח כדי שיעט לך בישבן ויגיד לך שכדאי שתתחיל לזוז".

ב.

כשהקמנו את הישיבה התיכונה 'שפע', התלבטנו בשאלת היחס לעניין הסמארטפונים.

זה היה ממש חדש אז, ולא הייתי בטוח שהוא מעודכן, אז כשבאתי אליו למשרד להתייעץ, הקדמתי ופתחתי:

"הרב, אתה יודע מה זה סמארטפון?" הוא הרים אליי את מבטו ולחש ברשף מחוץ: "כבר אמרתי לך כמה פעמים שבשונה מרבנים אחרים, אלי לא מתגלים מלאכים בלילות. אבל שדים? שדים באים אלי בהמוניהם ואני מכיר אותם על בוריים.

גם את השד הזה פגשתי.."

הוא עצר, והתלבט אם להמשיך, אני הבטתי בו במבט של "נו! נו! תגיד!" והוא הוסיף: "השבוע, אפילו ניסיתי פייסבוק. ישבתי על זה קצת ובדקתי".

"נ.. ומה אתה אומר על זה? תפתח חשבון?" שאלתי.

"ראיתי שאין אפשרות לסמן למישהו שהוא חמור. רק לייק אפשר לסמן" הוא הפטיר באכזבה. "אם ככה, אין לי מה לחפש שם" אמר ותחב את המקטרת בפיו לאות שתיקה.

ואני הלכתי משם ותהיתי האם יש לי חבר מספיק טוב שיכול לומר לי שאני חמור?

מה בעיניך היה המסר המרכזי של הרב?

"אחת הנקודות המהותיות שלו, הייתה: אתם יכולים להיות אנשים גדולים. אתם יכולים להיות מנהיגים, אינטלקטואליים ברמה עולמית, נביאים. אדם שמראה לך שאתה יכול להיות אדם גדול כמוהו, אם רק תרצה בכך.

"הדבר השני, הוא שהקב"ה הוא ממשי, אמיתי. לדאוג לעם ישראל זה לא סיסמה, השכינה באמת נמצאת בגלות ומייבבת בלילות, ויש אלוקים שקורא לך כל הזמן, ואם תקשיב טוב אולי תשמע אותו. יהודי מלומד שהאמין כמה שכתוב כפשוטו.

"והנקודה השלישית היא: תתעורר בן אדם, שיהיה אכפת לך ממה שקורה, תזוז, תהיה הכי חכם והכי מהיר".

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מיחסני חשמל

הרשת הזולה והמשתלמת בישראל

משפצים?

עוברים
דיירה?

רכישה מרוכזת של מוצרי חשמל
שוברים כל הצעה!

מקום ראשון
באיכות השירות

אפשרויות מימון
מחוץ למסגרת האשראי

Sauter **SAMSUNG** **BOSCH** **Haier** **Whirlpool** **SHARP** **PHILIPS** **ZANUSSI** **אלקטרו**
SIEMENS **Miele** **TADIRAN** **Electrolux** **TOSHIBA** **dyson** **AEG** **beko** **Blomberg**
LIEBHERR **Hisense** **Constructa** **Xiaomi** **Apple** **Lenovo** **hp** **ASUS** **JBL** **LG**

שעות פתיחה: בימים א'-ה': 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00. התחייבות למחיר הזול ביותר תקף ל- 3 ימים מהצגת הצעת מחיר מתחרה כתובה על אותו דגם/יבואן באותם תנאים. בתוקף עד- 31.8.21 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום 50 יחידות מכל פריט | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות

לטיול בפרדס

פרדס יוסף:
600 עמודים
של חזון ומחשבה

כתביו ודמותו של מנהיג יהודי ברומניה בדור הקודם, הרב משה יוסף רובין זצ"ל, נחשפים בספרו 'פרדס יוסף' שיצא לאור כעת לראשונה!

פרדס יוסף מאיר רגעים מכוננים בתולדות עמנו. עדות חיה פרי מוחו ועטו של מנהיג יהודי שחוה על בשרו את עוצמת החורבן בשואה, ובאותה עת פיעם בו החזון הנבואי על

הפריחה והתקומה המופלאה שעוד תבוא. הספר כולל מבחר מרעיונותיו על התורה והמועדים, במחשבת ישראל ובענייני השעה, דרשות ועיונים הלכתיים, ואסופת פניני חכמה מן 'העולם הישן', מלווה ביוגרפיה מחקרית מקיפה על חייו ופעלו של המחבר.

מסמך היסטורי שהמוטו שלו הוא 'תורה אחת'. המאמרים מבטאים את דמותו של המחבר, הרב מקימפולונג, בה

נמזגו העולמות: עולם הנשמות שעלו בסערה השמימה ועולם התחיה של יהדות ימינו. הגות ופרשנות מבית מדרשם של המלבי"ם והרש"ר הירש בלולים בלהט החסידי מבית אבותיו הקדושים בחצר סווראן וקוסוב. אהבה וכיסופים לארץ ישראל לצד הפרחת השממה הרוחנית בארה"ב ותיקון ההריסות באירופה. רבנות ועסקנות. פרגמטיות ויראת ה' שלמה.

איש אשר רוח בו

'הרב מקימפולונג', הרב משה יוסף רובין (תרנ"ה-תש"מ). רב ומנהיג יהודי בבוקובינה בין שתי מלחמות העולם, נשיא אגודת הרבנים ברומניה ומקים ועד ההצלה למגורשי טרנסניסטריה בזמן השואה. לאחר המלחמה: מייסד מרכז לרבנים יוצאי אירופה, מקים ארגון 'גדר אבות' להצלת קברי ישראל, וראש בית הדין של ועד הרבנים בבורו-פארק ברוקלין.

להשיג ברשת חנויות הספרים "אור החיים"
טלפון: 02-633-7040 | sifreiorhachaim.co.il
ובספריית בית אל טלפון 02-6427117 | beitel.co.il

לביקורת הרבה שהופנתה אליו מרבנים שונים, אמר לי הרב שיהודי שכל החיים מפחד שלא יקללו אותו, לא יעשה בסוף כלום. הוא היה יהודי אמיץ, שאמר שצריכים אומץ ומוכנות לחטוף בשביל חלום גדול.

"לרב היו גם המון כשלונות, בתי ספר או תנועות שלא הצליחו, ספרים שלא יצאו לאור ועוד. הרבה פעמים ראיתי אותו מתבאס מדברים. בימי ההולדת שלו הוא היה עצוב שהוא לא עושה מספיק. הוא היה יכול גם לצאת משיחה ולהתבאס שהיא לא טובה. אך הוא ידע לומר 'נכשלת' ולהמשיך הלאה. יכולת לביקורת עצמית, אך גם להתחדשות, לקום בבוקר ולהתחיל שוב. עלינו להיות יהודים מאמינים".

אלוקים מבקש את האדם

באותו יום, הרב עדין (שטיינמלץ) הגיע לשיבה התיכונית מקור-חיים כמו רוח סערה.

היה ניכר שהיום, הוא רוצה לומר לנו משהו. בשיחה הזו, הוא פשוט בער, והבערה שלו הבעירה גם בי אש שעד היום בוערת וצורבת.

וכך הוא אמר: "אתם בוודאי.. בוודאי יצא לכם, לכל ילד יש איזה חבר שהוא פחות אוהב.

יש מצב כזה, שדווקא הוא, החבר הפחות רצוי, דווקא אוהב לבוא לבקר.

מה ילדים, וגם מבוגרים, אומרים לאחד כזה, כדי לגרש אותו בעדינות הראויה?

לאחד כזה אומרים, מיד לאחר שהוא מקיש בדלת, ורצוי קרוב לפתח:

אל תטרח לבוא לבקר אותי.

לא שאני לא אוהב אותך חלילה, אני פשוט דואג לך, שלא תטרח יותר מדי.

ואם החבר שואל: נו, אז מתי נתראה?
אז מציעים לו את הסידור הבא -

אתה תשב בבית, וכשיצא לי, אני אבוא לבקר אותך".

כאן הרב עדין עשה פרצוף רציני והנמיך את קולו:

"יש אנשים, מהם רבים ושלמים (כאן הוא הטח את ראשו בצנינות..) שזה בדיוק הסידור שהם עושים עם הקב"ה.

הם אומרים לו: בטח לאחד כמוך קשה לכתת את רגליו בחוצות, אז תעשה לנו טובה - שב בבית כנסת, או שתצטנף לך בתוך אחד הספרים בבית המדרש.

אל תבוא אלינו - אנחנו כבר נבוא אליך".

פניו של הרב עדין האדימו:

"תמצית העניין היא, מה שאני מנסה לומר לכם הוא.."
הוא הביט בתקרה, כאילו נשאר ללא מילים:

"שלא תדחפו את הקב"ה לאיזו פינה בבית הכנסת.

הקב"ה הוא לא איזה רב זקן ותשוש רגליים שבאים לחייך אליו שלוש פעמים ביום".

אני זוכר את עצמי בזה, בו, קצת בשוק.

והוא המשיך: "כשאומרים שהקב"ה נמצא בכל מקום, או שבכל יום יוצאת בת קול מהר חורב -

זה לא עניין של חידושי תורה או פלפולי דחסידותא.

זה דבר.. זה אומר.. שהקב"ה קורא לך. הוא דופק לך על הדלת.

לא שלוש פעמים ביום, אלא כל היום, ומכל כיוון.

והוא אמר:

אני לא רוצה חתיכה כזו או אחרת מהחיים שלך, אלא אותך!"
כאן הרב עדין עצר, קצת נסער.

פתאום הוא חייך חיוך גדול, קצת ילדי. עיניו נצצו מהתרגשות.

והוא הוסיף: "והשאלה שבן אדם צריך לשאול היא -

האם אני, כולי, בחתיכה אחת שלמה, מוכן ללכת איתו? לצאת אליו?"

כמו ציפור מול אוקיינוס

על השליחים של הרב שטיינזלץ בשני עברי האוקיינוס בניה דית

של יהדות התפוצות, אבל דווקא המפגש הזה חידד לי מה הנקודה שהוא מצפה ממני בשנת השליחות אליה יצאתי" מסביר נתן. "הגעתי במסגרת תכנית השגרירים של הרב, שאגב, לקח על עצמו אחריות מלאה על מה שקורה לעם ישראל בעולם, בלי שמישהו מינה אותו לכך. הדאגה ליהדות התפוצות שלא תתבולל, העסיקה אותו כל הזמן. מבחינת הרב, עיקר השליחות הייתה, ליצור קשרים אישיים, ממש לגעת בכמה שיותר אנשים."

הרב באמת ליווה את השליחות הזאת?

"בהחלט! אני יכול לומר שהופתעתי מעוצמת החיבור של הרב עם השליחים מטעמו" אומר נתן. "באופן אישי, אני גדלתי במוסדות שלו - מקור חיים ותקוע - מחטיבת ביניים ועד שהתגייסתי, וכל הזמן היה לי קשר איתו. אבל הקשר איתו בזמן השליחות היה משהו אחר לגמרי! הרבה אנשים מסתכלים על הרב כמיין איש הגות כזה. אבל הרב היה מלא אש בווערת! וכמו שאמרת, המצב העגום של יהדות התפוצות בער לו יותר מכל הדברים האחרים, ולכן היינו מבחינתו בחוד החנית. קיבלנו את כתובת המייל האישי שלו, כדי לדווח לו מה קורה איתנו. בכל פעם שהוא היה מגיע לארה"ב הוא בא לפגוש אותנו. היו לי אז שיחות אישיות איתו, שהיו ברמה אחרת לגמרי."

הכי חשוב לגרום לבן אדם?

בהמשך הפך נתן לרכז תכנית השגרירים, הוא היה שותף להקמת הישיבה התיכונית היחסית חדשה של הרב - ישיבת 'שפע' בירושלים, ומשם לעוד תפקידים חינוכיים, כולם תחת המטריה הגדולה של הרב, שכמות

באורח פלא, ביום הראשון בו נחתתי בארה"ב, הגיע גם הרב עדין לאחד מהמסעות העל-אנושיים שלו בחו"ל" פותח ר' נתן גזונטהייט, מתלמידי הקרובים של הרב עדין שטיינזלץ זצ"ל, את סיפור השליחות שלו מטעם הרב. "כך יצא, שהתלוויתי אליו במשך כמה שעות, שהעניקו משמעות עמוקה לכל שנת השליחות שעשיתי שם. רק מאוחר יותר נודע לי, שלפני כל נסיעה של הרב לחו"ל, הוא היה מודיע למזכירות שימלאו את הלוי"ז שלו עד אפס מקום, וכך הוא היה נוסע ימים ולילות רצופים, כמעט ללא מנוחה - להרצאות בקהילות, בכתבי ספר, השתתפות בכנסים ועוד ועוד."

אחרי ההרצאה הראשונה של הרב בבית כנסת בניו-ג'רזי, התלווה נתן אל הרב לתחנה הבאה שלו - כנס מצומצם עם כמה מראשי הקהילות היהודיות במדינה. "אל הכנס הזה הגיעו כל המי ומי של הקהילות היהודיות באזור", מתאר נתן, "כולם העלו בפני הרב דאגה עמוקה לדור הבא. הם חששו מהעובדה שהזיקה היהודית של הילדים שלהם הולכת ונחלשת, וציפו לקבל רעיונות מהרב איך לשמר אותה."

כשהרב שטיינזלץ קיבל את רשות הדיבור, כדרכו בהזדמנויות רבות, הוא הוריד את הכפפות, וביקר אותם בחריפות: "הרב ממש נוף בהם", משחזר נתן, "עכשיו אתם באים לדבר איתי על זה? לפני עשרים שנה הייתם צריכים להתחיל לדאוג! אם הזהות היהודית שלכם בעצמכם דלילה וחלולה, איך אתם מצפים שלדור הבא תהיה אפשרות להמשיך אותה? על עצמכם אתם צריכים לשאול, עוד לפני שאתם חושבים על הדור הבא!"

"אמנם שמעתי את הרב מדבר פעמים רבות על המלחמה להעצמת הזהות

"הופתעתי מעוצמת החיבור של הרב עם השליחים מטעמו". הרב עדין בניו ג'רוזי עם שלמה ספיבק והרב אלחנן ישראלי

וכמה פעמים במסעות שלו בארה"ב פותח שלמה את סיפורו "אבל פעם אחת שימשתי כמלווה וכנהג שלו וזו הייתה חזויה אינטנסיבית. הרב היה יכול לסיים מאוחר בלילה הרצאה לשלוש מאות איש, ובשמונה בבוקר להיפגש עם חמש עשרה סטודנטים, ומבחינתו לא היה הברדל. היה לו אכפת באותה מידה, והוא דיבר עם כולם במלוא הערנות.

"בכל השעות הרצופות שהיינו איתו, הוא לא עצר לרגע. כל הזמן דיבר, ושפע חידושים ורעיונות, וכמובן - לא חזר על עצמו אפילו פעם אחת. אדם רגיל שצריך להעביר שיעורים במקומות שונים, מכין שניים שלושה מערכים, ואיתם הוא רץ. הרב כל הזמן חידש ושינה, ובכלל קשה להבין איך הוא החזיק מעמד באינטנסיביות הזאת".

על הדרך, שלמה משתף בחוויה נוספת עם הרב, כאשר באחד המסעות שליווה את הרב, הם הגיעו ל'אוהלי' - הציון של הרבי מלובביץ' זיע"א. "ראו שהוא נרגש מאוד מהמעמד, ולמרות שזמנו היה יקר מאוד, הוא ישב במקום הרבה זמן, התפלל בהכנעה וגם כתב מכתב ארוך לרבי".

"לאחר יום ארוך של נסיעות, שיעורים, שיחות ופגישות, הגענו עם הרב עדין בלילה למלון שבו הוא ישן בניו ג'רוזי. אכלנו יחד פיצה ושתינו וויסקי זול תוך כדי שיחה על שליחות, יהדות ארצות הברית ובכלל. 'תשמעו, זה גדול עלינו' אמר הרב, וכך בפשטות הכליל אותנו איתו. 'באופן הגיוני, אנחנו לא נצליח לעצור את מה שקורה ליהדות ארה"ב. אבל האם נשגב בבית בחיבוק ידיים? אנחנו באים לעצור את מה שאנחנו יכולים. זה כמו ציפור שרוצה לייבש את הים אז היא במקור שלה מביאה כל פעם עוד קצת ארמה, היא לאו דווקא תצליח לבטל את האוקיינוס, אבל בכל זאת בזכותה יהיו שם קצת פחות מים!".

"שנים רבות השיחה הזו מלווה אותי, ראשית האינטימיות שבה זכורה לטובה, אך עוד יותר - האפשרות שאנחנו שותפים לרב ולא סתם תלמידים שלו, שאנחנו מנסים' ביחד, הוא ואנחנו, עוררה בי תחושה

הגענו כמובן לשאלה על ברכת 'שלא עשני אישה'... החברותא הישראלית, הייתה בלחץ מהעניין, אבל למרבה הפלא, היוצרות התהפכו. דווקא אותה קונסרבטיבית ישראלי וכתבה את ההסבר שיצא לה מתוך הלימוד

הפרויקטים והרעיונות שהתהוו סביבו - מדהימה בכל קנה מידה. "בשנים האחרונות עברתי לעסוק בעניינים אחרים" ממשך נתן לספר "אבל שמרתי על קשר כמובן עם הרב, וגם עם קבוצה של חברים מתלמידי הרב, שיחד חושבים איך לקדם וליצור עוד אפשרויות לגעת בכמה שיותר יהודים. הייתי טרוד בשאלה, האם אפשר בכל זאת לעשות משהו לטובת היהדות בחו"ל, גם בלי כסף ותכניות מסודרות". בנקודה הזאת, דווקא הקורונה נפלה עליו כמתנה משמים. "יחד עם הקורונה, פרצה לחיינו גם מערכת הזום. הבנתי שזאת ההזדמנות ליצור קשרים עם יהודים בחו"ל, ויחד עם חברים, הקמנו מערך של חברותות - כשבצד אחד יהודי מהארץ, ובצד השני יהודי מארה"ב".

שמענו בשנה האחרונה על הרבה לימוד תורה בזום. מה מיוחד בפרוייקט הזה? "הרב הודרך אותנו תמיד, שהכי חשוב לגרום לכן אדם שילמד בעצמו ויעבור תהליכים עם עצמו" מסביר נתן. "בפרוייקט הזה, אנחנו מתכנסים להתוועדות זום פעם בחודש, ומנסים לדלות מכל אחד משהו משמעותי מהלימוד שלו. זאת מלאכה באמת לא פשוטה, ולוקח הרבה זמן עד שאנשים מוציאים משהו מעצמם. כשבסוף אנשים נפתחים, התוצאות בהחלט נפלאות".

תן לי דוגמא לחידוש תורה עצמאי של יהודי שרק מתחיל ללמוד יהדות. "אחת הנשים בפרוייקט החברותות, היא אישה שפעילה בקהילה קונסרבטיבית. מכיוון שהנושא הנבחר בתקופה האחרונה הוא סידור התפילה, הגענו כמובן לשאלה הגדולה על ברכת 'שלא עשני אישה'... החברותא הישראלית של אותה גברת, הייתה קצת בלחץ מהעניין, אבל למרבה הפלא, היוצרות התהפכו. דווקא אותה קונסרבטיבית ישראלי וכתבה את ההסבר שיצא לה מתוך הלימוד, ולטעמה הוא היה מספק ומרגיע. היא הגדילה לעשות, והפיצה את הרעיון שלה בקהילה שלה ובכל מקום אפשרי. מה יש לומר?" מסיים נתן בחיוך "בעיניי ההסבר שלה לא היה מוצלח כל כך, ואני לא הייתי נרגע ממנו. אבל פשוט זה היה משהו שיצא ממנה, והיא הרגישה שקרה לה משהו משמעותי. כך הרב הודרך אותנו ללמוד וללמד.

"חשוב לי לפנות אל הקוראים והקוראות של קרוב אליך, מי שרוצה להרים את הכפפה ולהתחיל ללמוד עם יהודי מחו"ל - אנחנו צריכים אתכם! חבר שלי אמר, שכל עוד הרב היה איתנו, הוא יכול היה לישון בשקט, בגלל שהוא ידע שהרב לא ישן. מאז שהרב הסתלק ואין מי שייקח עליו את האחריות, על כל אחד מאיתנו מוטל לשאת בעול, ולדאוג להאיר ולהעיר עוד נשמה יהודית באשר היא".

זה גדול עלינו

ר' שלמה ספיבק, שיצא לשליחות במסגרת תכנית השגרירים בשנה שלפני נתן גזונטהייט, משלים את התמונה: "זכיתי לפגוש את הרב כמה

של זכות גדולה ואחריות גדולה כאחד.

"הפיכתן של 'חוסר הסיכוי' והמסירות וההתמדה של 'בכל זאת לעשות' הם עבורי ההגדרה של כל העשייה. כששאלנו איך יודעים שאנחנו עושים את הדברים הנכונים בשליחות, איך יודעים שאנחנו מצליחים, הרב ענה בפשטות: 'אי אפשר לדעת. אנחנו אחראים לעשות, לא אחראים על התוצאות של הדברים, אמנם צריכים לחשוב אם אנחנו משקיעים מאמצים במקומות הנכונים ואם מייעלים את הכוחות שלנו כמה שיותר טוב, אבל את התוצאות והמשמעות שלהם אנחנו לא יודעים. לפעמים אחרי שנים רבות פוגשים איזו תוצאה באופן אקראי ומפתיע'".

פגשת פעם תוצאה כזאת?

"שבת אחת במהלך השליחות שלנו, באנו להתארח אצל משפחה, ובתור מתנה הבאנו להם ספר של הרב" שולף שלמה סיפור נוסף. "האישה ממש יצאה מגדרה וקראה בקול: 'זה האיש שהציל את החיים שלי!' כמובן שהסתקרנו, ולבקשתנו היא סיפרה את סיפור חייה. היא הייתה רחוקה מאוד מיהדות, ובשלב מסוים של חייה התחילה לחזור בתשובה. ההדרכה שקיבלה מרבנים מסוימים הייתה, שעליה לנתק קשרים מהמשפחה שלה. העצה הזאת דיכאה אותה מאוד, והיא הייתה ממש אבודה, עד שנפל לידיה ספר ההדרכה של הרב לבעלי תשובה, 'תשובה' שמו, והוא הפך לה את הראש והסביר למה חייבים לשמור על קשר עם המשפחה. היא נשענה על ההדרכה של הרב בספר, ובזכותו חיי המשפחה שלה ניתנו לה במתנה.

"לפעמים אני אומר שהרב עדין 'דפק אותי', הרי הוא לא נותן לי מנוחה. כשהרב דורש עשייה, דורש מעורבות, דורש אכפתיות מעבר לדי' אמות האישיות שלך זה מלווה אותך בכל צעד ושעל, בכל מקום, בכל גיל ובכל עת. זכיתי ל'שאור שבעיסה' שהרב זרע בתוכנו ועם השנים הוא תופח ותופח, לא משאיר מנוחה. מצד שני, הרב גם נטע בנו בטחון, שחרור, הידיעה שלא הכל עלינו ואמונה בתהליכים ובהיסטוריה הגדולה. בימים הללו שליוונו אותו בארה"ב, ראיתי בו סוג של אצילות שהתבטאה אחרת מהפגישות איתו בישיבה. הרב הלך עם מקטרתו ממקום למקום, בלי כלום - לא ספר, לא דפים משום סוג - ופשוט דיבר, פגש, האיר פנים ונתן הרבה תשומת לב ואהבה לכל מי שפגש'".

בתור התחלה, עשר שנים

לאחר שהפלגנו מעבר לים, בואו נחזור מניו ג'רזי אל הר חברון.

דמותו של הרב שטיינזלץ היא רב גונית ורחבה מאוד, ובאופן טבעי, מתוך כך גם קשת תלמידיו. לא את כולם הוא שלח למחוזות רחוקים, היו לו שפע רעיונות לחדש גם בתוך עולם התורה פנימה.

"אומר לך בצורה חד משמעית - מעולם לא חלמתי להיות אפילו משהו שקרוב להיות ראש ישיבה" אומר הרב בועז צחור, העומד כיום בראש בית המדרש 'ינון שמר', אותו ייסד בקרית ארבע, "אפילו להתחיל ללמד בישיבה גבוהה היה עבורי חידוש גדול. ללא הדחיפה המתמדת של הרב, כנראה שהייתי ממשיך ללמוד בעצמי לאורך ימים ושנים".

הרב בועז, נמנה גם הוא על התלמידים הוותיקים של הרב שטיינזלץ. הוא למד במחזור הראשון של ישיבת מקור חיים, ובשלב מאוחר יותר בישיבת בת עין (אחד הגלגולים הקודמים של ישיבת תקוע). לפני כחמש עשרה

מחפשים את הטובים ביותר!

לראש השנה בבסיסי צה"ל ברחבי הארץ דרושות משפחות צעירות

< עם תודעת שליחות < כריזמה < בעלי יכולת אישית גבוהה
ידע תורני < ניסיון לדבר מול קהל ולב פתוח
< נדרשת מיומנות של בעל תוקע. יתרון לחזנות וקריאה בתורה.

חושבים שאתם מתאימים?

סרקו את הבר קוד וענו על השאלון המצורף

או שלחו לנו מייל Roshashanamm@gmail.com

מחנה
משותף
להחבר מהבסיס

שנה קיבל הצעה לבוא ללמד בישיבת אשתמוע שבהר חברון. "לא כל כך רציני אבל תשובת הרב הייתה חד משמעית - לצאת ולהשפיע!" מספר הרב בועז. "אחרי תקופה שוב עמדנו על פרשת דרכים. אפשרות אחת הייתה לעבור לגור בגבעה של הישיבה באשתמוע, והאפשרות השנייה - לעבור ליישוב החילוני הסמוך - שְמֵעָה. גם עכשיו, כשפניתי לרב, קיבלתי תשובה ברורה - ליישוב החילוני!"

הרב בועז מבהיר לי, שהישוב היה לגמרי חילוני. היישוב סירב לקבל אליו אפילו שליח חב"ד, ולא היה ברור שהם יסכימו לקבל משפחה דתית. "הרב הבהיר לי, שאמנם אני אמשך ללמד בישיבה, אבל בעצם אני יוצא לשליחות - להשפיע יהדות ביישוב, אבל כמוכן, שום דבר לא באופן רשמי. בסופו של דבר, ועדת הקליטה של היישוב שְמֵעָה, הסכימה לקבל אותנו, בזכות ההערכה שלהם לישיבה באשתמוע."

במהלך השיחה שלנו, הרב בועז חוזר ואומר "כמו שהרב אמר - כך גם קרה".

אחרי המעבר לשְמֵעָה, אמנם הרב בועז המשיך ללמד בישיבה, אבל החיים ביישוב הפכו למרכז העשייה של המשפחה. "בלי שום יוזמה מצידנו, אנשים מהיישוב באו לשאול ולהתעניין" מספר הרב בועז בהתפעלות, "הדברים התפתחו בצורה מהירה, הבית שלנו הפך לכתובת לכל עניין של יהדות, ונוצרו קשרים חזקים, שיעורי תורה ותפילות במניין בבתי פרטיים. כששאלתי את הרב כמה זמן אנחנו אמורים להישאר במקום, הוא ענה לי בחיוך, שבתור התחלה - עשר שנים".

חזון בית המדרש נושא הפכים

עבודת השליחות הייתה אמנם מאתגרת, אבל לפחות הדרך הייתה ברורה. הרב בועז ואשתו התאמצו לקיים את השליחות עם כל הקשיים בחינוך הילדים ועוד. אבל אז, כשכבר חשבו שמצאו את השליחות

שלהם בחיים, הרב שטיינזלץ, שכידוע לא היה מחויב לשום קיבעון, שוב הפתיע אותם.

"אחרי ארבע שנים בשְמֵעָה, מסיבות שונות, הפסקתי ללמד בישיבה" מספר הרב בועז "בכל זאת, היה ברור לי שכפי שהרב אמר לי, השליחות ביישוב היא העיקר, ולכן נמשיך לגור שם. אלא, שבאותו זמן, קבוצת תלמידים מהישיבה שלמדו אצלי, ובמקביל נקשרו לרב סטבסקי שליט"א, שמעו שהוא מעוניין להקים ישיבה חסידית בהר חברון. הם הציעו לו שיפנה אלי כדי שאעזור להקים את הישיבה שלו. הרב סטבסקי הלך בעצמו להיפגש עם הרב שטיינזלץ, שדווקא הסכים ותמך ברעיון.

לפעמים אני אומר שהרב עדין 'דפק אותי', הרי הוא לא נותן לי מנוחה. כשהרב דורש עשייה, דורש מעורבות, דורש אכפתיות מעבר לד' אמות, האישיות שלך זה מלווה אותך בכל צעד ושעל, בכל מקום, בכל גיל ובכל עת.

"הרב הזמין אותי לפגישה, שבה הוא סובב לנו את ההגה ב-180 מעלות" ממשיך הרב בועז לספר. "במקום השליחות בשמעה, שכבר הייתי בטוח שתהיה לכל החיים, הרב אמר שאני צריך להקים ישיבה. לא סתם ישיבה. הרב ראה חזון גדול, של בית מדרש שכמותו עדיין אין בעולם. בתור דגם לרעיון שלו, הוא הביא את הסיפור במסכת סוכה, על בית הכנסת הגדול שהיה באלכסנדריה שבמצרים, שם כל יהודי בעל מלאכה, היה מצטרף לקבוצה של בעלי המלאכה בה הוא עוסק. הרב דייק, שלמרות השוני בין הקבוצות, כולם היו מכונסים באותו מקום.

"הרעיון של בית המדרש הוא, לכנס לתוך אותו בית מדרש את המגוון של כל הדעות שכלולות בעולמה של תורה, ולקבל הפריה אחד מהשני. הנחת העבודה היא, שאם יהודי מבקש ה' ומחפש אמת, אסור לו להסתפק בקרבת החוג המצומצם שלו, אלא הוא צריך להיפגש וללמוד גם עם מי שחושב אחרת ממנו".

אני נזכר בהתרגשות שנוצרה ממפגש בני הישיבות הסרוגות והחרדיות במלונית קורונה, הלימוד המשותף כמו גם העמדות המנוגדות עורר אז כל כך הרבה סקרנות והיווה חידוש מרענן. נסו רק לרמיין בית מדרש משותף להר המור וויזניץ, ברסלב וחברון, ישיבת המקובלים בית אל וחב"דניקים, תלמידי ישיבת כסא רחמים וכולל חזון איש. זה כמוכן יכול לא להצליח מכל הסיבות שבעולם, ומנגד, האם אפשר לוותר על חלום כזה?

לרב בועז היו הרבה קושיות ביחס למהלך החדש, אבל הרב שטיינזלץ דחה את כולן, ודחף קדימה להקמת בית המדרש. "קודם כל, לא רציני לעזוב את שְמֵעָה, אחרי שדברים התקדמו שם כל כך יפה" מסביר הרב בועז "ומצד שני - שאני אקים ישיבה היה נראה לי רעיון מופרך מיסודו. מאיפה יהיה כסף, ומאיפה תלמידים? אבל הרב התעקש. לגבי שְמֵעָה הוא הרגיע אותי, שהזרעים שזרענו, כבר ימשיכו לגדול היטב גם בלעדינו. ולגבי הישיבה, הוא עודד אותי שהכל יסתדר".

אחרי פגישה משולשת - הרב שטיינזלץ, הרב סטבסקי והרב בועז, הרעיון יצא לדרך. וכדרכם של רעיונות גדולים, נתקל באין ספור בעיות.

"בשלוש השנים הראשונות, בכל סוף שנה, באתי לרב והודעתי שזהו זה. אי אפשר להמשיך יותר" אומר הרב בועז בחיוך, "כמוכן שלא קיבלתי אישור להפסיק. השינוי הגיע בסוף השנה השלישית. במהלך הפגישה עם הרב, הוא ציטט לי את הפסוקים של מצוות ערלה: "שְׁלֹשׁ שָׁנִים יְהִי לָכֶם עֲרֵלִים לֹא יֵאָכֵל. וּבִשְׁנֵי הָרְבִיעִת יְהִי כָל פְּרִי קֶדֶשׁ הַלְּלוּלִים!" באורח פלא, בשנה הרביעית, אכן הכל הסתדר. הגב הכלכלי התייצב, תלמידים נוספים הצטרפו ובית המדרש הלך וגדל." ■

דיבר עם כל אחד במלוא הערנות. הרב עדין בביקור בארה"ב

שוב חוזרת לחיינו אי הוודאות:
הלימודים של הילדים יתחילו בזמן או לא?
אפשר יהיה לקיים אירועים כרגיל?
מה יהיה בחגים?
מה יהיה המצב הכלכלי?

אנחנו חיים כבר תקופה ארוכה ב"ערפל קרב",
ומתחילים להתרגל למציאות שבה אי-הוודאות
שולטת בחיינו ביד רמה.

זה קשה כמעט לכל אחד מאתנו,
יש כאלה שזה ממש משגע אותם...

למה זה כל כך קשה לנו?
למה כל כך חשובה לנו הוודאות?

בפרשת השבוע שלנו - פרשת עקב -
ישנו פסוק שנוגע ממש לנושא:

"וַיַּעֲבֹד וַיִּרְעֹב
וַיֵּאכְלֶה אֶת הַמֶּן אֲשֶׁר לֹא יָדָעַתְּ וְלֹא יָדָעוּן אֲבֹתָיִךְ
לְמַעַן הוֹדְעֶךָ כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם לְבָדוּ יִתְּנֶה הָאֱלֹהִים
כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי ה' יִתְּנֶה הָאֱדָמִים"

חז"ל שואלים על זה:

למה אכילת המן נקראת עינוי,
הרי המן היה טעים מאד, כצפיחית בדבש?
ועונים, כי העינוי הוא אי הוודאות.

הרי אחת המצוות החשובות לגבי המן היתה,
האיסור להשאיר ממנו עד בוקר.
הולכים לישון, ואין בבית שום פירור לארוחת
של מחר...

מה נאכל?

אם ה' יוריד מן - נאכל מן,
ואם לא...

זה נוגד את הטבע האנושי, את הצורך שלנו
לשליטה בחיים שלנו.

זה שלב חינוכי חשוב ביצירה שלנו כעם,
ורובד קריטי בנפש של כל אחד מאתנו -
היכולת להרפות את השליטה והאחיזה,
ולהיות מסוגל להאמין, להיות מונח בנחת
בחינוק של ה' יתברך. כמו תינוק...

אבל מיד ממשיכה הפרשה ואומרת,
שבארץ ישראל זה כבר אחרת, שם יש
אדמה פוריה, שדות וכרמים, צבירה של רכוש,
וודאות...

וממילא שם מגיע המבחן,
האם כשמגיעה ההצלחה, היציבות והוודאות
אנחנו שוכחים מאין באנו,
מתנתקים מהיכולת שלנו להאמין ולהרפות.

ומה זה אומר לנו היום?

התקופה הזו - שהולכת ומתארכת, ומלמדת את
האנושות כולה קצת צניעות דרך הבנת גבולות
היכולת שלנו להשפיע ולשלוט במצבנו - מהווה
עבורנו הזדמנות לחזור טיפה לחיקה של האמונה,
לעשות אתחול מחדש לוודאות שלנו,
להיזכר שהיא אמנם חשובה, אבל חייבת להישען
על מקור אמת - מקור של אמונה אמתית,
בלי האשליה שאנחנו בראנו את עצמנו,
ואנחנו יכולים באמת לנהל את העולם...

באו נצמח מתוך ההזדמנות הזו...

הרב עוזר שפיס | רב יועץ ופוסק במכון

קרוב אליך - פרשת עקב

"ואמרת בלבבך פחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה: ונכרת את ה'
אלוקיך כי הוא הנתן לך כח לעשות חיל למען תקים את בריתו אשר
נשבע לאבותיך כיום הזה" (דברים ח', י"ז-י"ח).

פסוקים אלו בפרשתנו מזהירים אותנו, שלאחר שנחל הצלחה במעשי
ידינו וירבו נכסינו וכו' - לא נתלה את ההצלחה בכוחנו ובמאמצינו,
אלא נזכור שהכל מהקב"ה. יש לשאול, מהו הדבר המדויק שעלינו
לזכור? אם נאמר, שבעצם אין ערך לכוחנו ולמאמצינו והקב"ה הצליח
את דרכנו - היה על הפסוק לכתוב "וזכרת..כי הוא הנותן לך חיל".
ועוד - לא מסתבר, שאין כלל ערך למעשינו והם אינם מועילים
מאומה. אלא מסבירים כמה מהראשונים (יעוין רמב"ן ואברבנאל על
פסוקים אלו ודרשות הר"ן דרוש י'), שעלינו לזכור, שעל אף שיש
לנו כישרונות וכוחות רבים ואנו אכן משתדלים ומתאמצים - הקב"ה
הוא זה שנתן לנו את הכישרונות ואת הכוחות לפעול, והם לא הגיעו
מעצמם. "כוח לעשות חיל". על פי זה יתפרשו הדברים, שבעצם,
אדרבא, עלינו בכל זאת לומר: "כוחי ועוצם ידי עשו לי...", אך לזכור
מהו מקור הכוח - הקב"ה הוא שנתנו לנו. בעבודתנו במכון פועיה
אנו נתקלים רבות בהופעות מגוונות של סוגיה זו של השתדלות
מעשית מול ביטחון בקב"ה ותפילה אליו. בתור רבנים הפוסקים,
מייעצים ומדריכים בענייני פוריות, טהרה וכיו"ב, אנו מנסים לזהות
היטב בשיח עם הפונים אלינו - מה בקשתם ומה רצונם. יש זוגות
שפונים אלינו ואנו מזהים (לפעמים רק 'בין השיטין'...) שהם בעצם
מבקשים: "תרחפו אותנו לפעול, תגידו שמותר לנו לעשות מאמצים
והשתדלות וזה אינו סותר את הביטחון בה' ואת התפילה אליו".
לעומתם - יש זוגות שאצלם זה בדיוק להיפך - בקשתם היא "תעצרו
אותנו מלהשתדל בצורה אינסופית ומוגזמת, תנו לנו את הכוח לבטוח
בקב"ה ולהתפלל".

יש הבאים כ'נייר חלק' ומבקשים לשאול מראש בתחילת דרכם
"מהי התפיסה הנכונה? עד כמה ומתי ראוי להשתדל, וכיצד ומתי
לשים מבטחנו בקב"ה ולא לפעול יותר? מהו ה'מינון' הנכון? מהו
תפקיד הרפואה הכלל-כך משתכללת חדשים לבקרים ועד כמה עלינו
'לנצל' אותה?". אף מי שיש לו תפיסה מסוימת בעניינים אלו בשאר
תחומי החיים חש, שבענייני רפואה יש כאן משהו אחר הדורש בירור
כשלעצמו; וזאת - בין השאר, כיוון שהאדם ניצב בתחום הרפואי,
לעיתים, בפני שאלות של חיים ומוות או של אם יהיו לו ילדים או
כלל לא, שהן שאלות גורליות, ואם כן הוא משוכנע שעליו לקבל
תשובות ברורות ומדויקות וגם חיוזק ותמיכה כדי שיוכל לעמוד
בניסיונות הכרוכים בכך.

אחרי הכול, גם לאחר ההשתדלות המרובה הנצרכת וההצלחה
שבעקבותיה - עלינו לזכור תמיד מי נתן לנו את הכוח להשתדל:

"היתפאר הגרון על החוצב בו? האם ראוי שיאמר הכלי שהוא עשה
הפעל ולא ידי האדם המניע אותו? לכן אין ספק שהש"י הוא שנתן לך
כח לעשות חיל" (אברבנאל).

התוועדות
התוועדות

הרב שבתי סלבטיצקי, שליח חב"ד באנטוורפן

צעיר לנצח

אחת השאלות המעסיקות ביותר את האנושות היא 'איך להישאר צעיר'. אנשים רואים בתקופת הנעורים את שיא החיים, וכמהים לשמרה ככל שניתן. מחקרים רבים מבקשים לפצח את המנגנון שבאמצעותו ניתן יהיה למגר את הדקנה או לפחות לעכב את בואה. אלא שיש מקום לשאלה 'אפיקורסית': אולי טוב להזקיף? אולי יש פרספקטיבה וחכמה שמגיעות עם הקמטים ורגיעת ההורמונים, ועושות את החיים טובים יותר דווקא בזקנה? אם יש אמת בערעור המוסכמה, יש מצב שעדיף לוותר על שיקוי הנעורים הנכסף, ובמקומו לחפש את הגלולה שתתן לנו בו זמנית את יתרונות הנערות והבגרות גם יחד. אחרי הכל, דור ה-FOMO אלוף בלא לשחרר את החבל משני קצותיו...

מענין לשים לב לכך שלשבטי ישראל יש בתורה שני כינויים, פעמים רבות הם נקראים 'שבטים' אבל לפעמים הם נקראים 'מטות'. הביטויים האלו מסמלים אופי של אנשים וגם שלבים בחיים, אבל נתחיל בהגדרה פיזית:

בעל התניא מסביר ש'שבט' הוא ענף בעודו מחובר לעץ ויונק ממנו, ואילו 'למטה' הוא הופך רק כאשר הוא נתלש מן העץ - מקור חיותו. כתוצאה מכך, ה'שבט' הוא בעל לחלוחית הנותנת לו אלסטיות כך שגם כשמכופפים אותו, הוא איננו נשבר וחוזר מיד לאחר הכיפוף למצבו הראשוני. לעומת זאת ה'מטה' הוא יבש וקשיח לחלוטין, כך שאיננו מתכופף בקלות, ואם מישהו יתעקש ויפעיל עליו כוח רב - המקל פשוט יישבר.

הגמישות המאפיינת את ה'שבט' מהווה יתרון, אך גם חיסרון בצידה; אם אדם חפץ להישען על מקלו או להסיט חפץ ממקומו, עליו לקחת דווקא את ה'מטה' הקשה, שכן שימוש ב'שבט' הנכסף בקלות, לא ישיג את מבוקשו.

הנגדה נוספת בין ה'שבט' ל'מטה' היא במידת ההשפעה של הסביבה עליהם. ה'שבט' הקשור לעץ, מושפע מאוד מהאקלים ומהסביבה בה גדל, ואילו ה'מטה' איננו מתרגש יתר על המידה מהסביבה והשפעתה עליו כמעט ואיננה קיימת. קחו מקל של מטאטא למדבר יהודה ביום קיץ חם או לחרמון באמצע סופת שלגים, הוא יישאר בדיוק אותו הדבר.

החלוקה שבין 'שבט' ל'מטה' איננה רק חלוקה בין שני סוגי מקלות, אלא, כאמור, חלוקה בין סוגי טיפוסים. יש אנשים שהם בבחינת 'שבט' - אלה טיפוסים רכים, נוחים ועדינים. כיף להיות איתם, הם מוכנים לשנות תוכניות ברגע והספונטניות שלהם מרשימה. לא כל האמת אצלם בכיס, הם מוכנים ללמוד מאחרים ובכלל משדרים רעונות. אלא ש'כולל בעסקה' שאנשים כאלו מכופפים את ראשם בקלות יחסית, ומושפעים במידה רבה מסביבתם. כל התבטאות מזלזלת כלפיהם (וכלפי אחרים), עושה עליהם רושם רב. והאמת? הגמישות לא מאפשרת הישענות. כשאנחנו מחפשים דמות להישען עליה, אנחנו מחפשים מישהו שלא יוגזג בקלות בין עמדות.

הפרופיל של טיפוס ה'מטה' שונה לגמרי. הוא מחוספס הרבה יותר, חזק, יציב, הוא

מלגות
שכר לימוד
ומלגות קיום
עד 15,000 ₪
לשנה**

חצי

במכללה

חצי

מהבית

תואר בהרצוג הרבה יותר מתואר

בהרצוג תיהנו ממגוון תוכניות ייחודיות המשולבות בלימודי התואר

תנ"ך | תושב"ע | מחשבת ישראל | לשון עברית | ספרות | היסטוריה | אזרחות | תקשורת
לימודי אי"י | גיאוגרפיה | מתמטיקה | מדעי המחשב | מדעי הטבע | אנגלית | חינוך מיוחד

תואר ראשון B.Ed. והסבת אקדמאים להוראה

אפשרות לתואר ראשון ושני
בחמש שנים

להגיע ללימודים באמצעות
מערך הסעות בפריסה ארצית

ללמוד בתוכניות מצטיינים
ולסיים בשלוש שנים, ובחנים

שנה ראשונה חינם
ומלגות עד גובה שכ"ל, לזכאים

לבנות מערכת שעות
המותאמת לך*

הרצוג. לדעת. לחנך.

להרשמה: 073-3742354 או היכנסו לאתר המכללה: herzog.ac.il

* תוכנית הלימודים תבנה בהתאם לבחירת חוגי הלימוד
** ע"פ תנאי הזכאות

יודע מה נכון ועומד על דעתו. אפשר לכנות אותו בשלל ביטויים מחמיאים יותר ופחות, 'בעל עור של פיל', 'בחור קשוח', 'עקשן' ואין עם מי לדבר. **אפשר להשתגע ממנו, כשהוא ננעל על משהו אי אפשר להזיז אותו, לדבר אליו זה לדבר לקיר**, אבל מצד שני, ה'מטה' הוא משהו שאפשר לסמוך עליו. מילה שלו זו מילה והמרובעות שלו היא ברכה. אצלו אין הפתעות. וכשצריך שמישהו יזיז עניינים, כיף מאוד לראות אותו בסביבה.

כמו את האנושות, גם את חיינו ניתן לחלק ל'שבת' ו'מטה': בראשית חיינו אנו בכחית 'שבת', אנו עדינים ורכים יותר מבבגרותנו, וביטחוננו בעצמנו איננו מפותח דיו. אנחנו עדיין לא חשים בעלי חוסן פנימי מספיק כדי להתמודד עם כובד משקלה של אחריות, ולכן פעמים רבות אנו מטילים אותה על אחרים ("הוא אשם", "זה בגללו").

מלבד זאת, הסביבה מעצבת אותנו כמעט לחלוטין, ההורים והאחים, החברים והמורים, כותרות העיתונים, לייקים וסרטונים, הכל משפיע על דפוסי החשיבה ודפוסי ההתנהגות שלנו.

מספרים על משהו שנכנס לרבו וסיפר שבכנו הקטן נראים סימני צדקות ו'עידו לגדולות'. "מהם סימני הצדקות?" הסתקרן הרב, והאב הנרגש השיב שבנו לוקח כל חוט וחבל הנקרים לידי וכורך אותם על ידו וראשו כאילו הוא מניח תפילין! "זכיתי!"

אמר לו הרב בחיוך שיש עמו תוכחה: "אני חושב שהגיע הזמן שתתחיל להתפלל יותר בבית הכנסת ופחות בבית...".

ילד הוא ספוג הקולט את מעשי הוריו וחוקיין ראשון במעלה.

היותו של הילד במצב של 'שבת' היא שעומדת מאחורי תלונותיו השכיחות על כך שלא נותנים לו את מה שהוא רוצה, או את מה שהוא צריך. כאותו ענף שכל יניקתו מהאילן אליו הוא מחובר, כך גם הילד חש תלותי לחלוטין בהוריו וחש שהם אלו האחראים להביאו על סיפוקו.

יש משהו מאוד מרגיע בלהיות 'שבת' הנתמך וניזון בידי אחרים. בשלב זה של הילדות, לקיחת אחריות על גורלו תהווה לרוב אתגר גדול ומלחיץ מדי עבורו. אבל לא לעולם חוסן... יש שלב שבו אנו נדרשים להתנתק מ'חבל הטבור' המטאפורי שלנו להורינו ולהיות עצמאיים; לקחת אחריות על מעשינו.

זהו השלב שבו האדם מגלה את עצמו, את כוחותיו ויכולותיו. ההתנתקות היא שמגלה מי הוא! כל זמן שהוא 'שבת' הנשען על משהו אחר, הוא לעולם לא יוכל לגלות מי הוא ומה הכוחות שלו.

מספרים על אמה ששלחה את ילדה, חיים שמו, ליום הראשון שלו בכיתה א' ואמרה לו בקול מלא רוך ואהבה: "ילדי אהובי, תשמור על עצמך". "תזכור שאמא מחכה לך בבית ומתפללת שתצליח!"

האמא הנרגשת ליוותה את בנה לבית הספר, נכנסה לראות שהוא מוצא לו מקום טוב, סידרה לו את ספריו ורק כשבשום אופן לא עלה לה רעיון נוסף שבו היא יכולה לעזור, היא עזבה את הכיתה בשעה טובה והניחה אותו לנפשו.

הוא בא חזרה מבית הספר והאמא שכססה את ציפורניה מדאגתה לבנה שאלה, "נו בני אהובי, איך עבר עליך היום? מה למדת?"

"מה למדתי? למדתי שיש לי שם!"

כל זמן שהוא היה תחת הסינר של אמא הוא היה "היהלום שלי", "מתוק שלי", "אוצר שלי" ו"הצדיק שלי", אך לא היה לו שם משל עצמו, לא הייתה לו הגדרה עצמית. רק ביום בו אימו הרפתה מעט והוא הפך במחיצת חבריו ונאלץ לתפקד עצמאית בחברה, או אז הוא הפך ל"חיים", ילד בעל שם וזהות, המסוגל להביא את כוחותיו לידי ביטוי.

אף שסדר הדברים הוא שהאדם מתחיל בילדות כ'שבת' ובהתבגרותו הוא עולה למדרגת 'מטה' בעל עצמאות ואחריות, האמת היא שיש לשמר את ה'שבת' שבנו גם בשלב הבגרות ואף בגיל העמידה והזקנה!

אנשים מבוגרים נהנים לרוב מסולם ערכים מגובש, ניסיון חיים עשיר ובדרך כלל הם גם בעלי יציבות פיננסית יחסית. כל אלה בשילוב היעדרו של הלהט האופייני לגיל הנעורים, גורמים לדריכה

במקום. להיצמדות לאזור הנוחות המוכר והידוע. הפתיחות שהייתה להם בצעירותם לדברים חדשים, כמו גם הנכונות לקחת סיכון מסוים - אינן. **הם כבר עייפו מחזון ושאיפה לתיקון העולם** ורעיונות כדוגמת אלה התופסים את הנוער, והם כבר מסתפקים בדברים צנועים יותר... שינוי דרמטי בחייהם כבר איננו רלוונטי מבחינתם והם בעצם סטטיים כ'מטות'.

על כן חשוב לנצור בתוכנו את הילד שבנו ולשמור על הלהט, הלחלוחית והחיות שהיו לנו בצעירותנו, עת היינו 'שבתים' לחים וחיוניים!

בעולם יש הרבה סוגי מטבעות. ממטבעות רגילים של כל מדינה ועד ל'מטבעות קריפטו' וירטואליים. בעבר, לא רק מדינות טבעו מטבעות ייחודיים להן, אלא גם אישים חשובים יצרו לעצמם מטבעות בהם חרטו צורות שונות.

הגמרא בבבא קמא מספרת שגם לאברהם אבינו היה מטבע משלו ועליו: "זקן וזקנה מצד אחד ובחור ובתולה מצד אחר". התוספות מבארים שלא הייתה עליו תמונה (שהרי לפי ההלכה ישנו איסור ביצירת תמונת אדם, בייחוד כשהיא בולטת), אלא נכתב עליו "זקן וזקנה", "בחור ובתולה".

גם בזמן שנדמה לכם שאתם כבר "זקן וזקנה", אתם יכולים לנהוג "כבחור ובתולה" גם בעת הגיעכם לשיבה, בידכם להיות "דשנים ורעננים!"

עם לחלוחית! עם התלהבות! ואפילו עם תעוזה לקחת סיכונים חדשים.

יש סיפור נפלא על הרבי מבאבוב, רבי שלמה הלברשטאם: מעשה והתיישבו החסידים יחד להתוועדות, שוחחו בדברי תורה, אמרו לחיים על 'משקה' ואיחלו איש לרעהו איחולים לבכיים.

ההתוועדות הלכה והתארכה וה'משקה' נגמר... הסתכלו כולם לצדדים בתורם אחר בחור צעיר שיתנדב ללכת לחנות ולקנות 'משקה', אך "הנער איננו". חיש קם הרבי מבאבוב ממקומו ואמר: "אני אצא ואשלח איזה ילד". החסידים ציפו שיחזור כעבור רגעים מספר, אך עבר זמן ניכר והוא עוד טרם חזר...

אחרי זמן ארוך הופיע הרבי כשהוא מזיע כולו ובקבוק 'משקה' בידו. "איפה הרבי היה?" שאלו החסידים, והוא השיב שהלך להביא משקה.

'רבי, הרי אמרתם שתשלחו ילד! אילו ידענו שהרבי ילך בעצמו, היינו שולחים את אחד מאיתנו!"

הסביר להם הרבי: "כשהתבגרתי, אמרתי לעצמי שעלי להשאיר אתי משהו מהילד שבי. וכשראיתי שכולם מחפשים ילד שיביא משקה, גיליתי בעצמי את אותו ילד - והלכתי..."

בסיפור מותו של משה רבנו אמרת התורה ש"משה בן מאה ועשרים שנה במותו, לא כהתה עינו ולא נס ליחה". הפשט הפשוט הוא פיזי, אך מעבר לכך, הייתה למשה גם את הלחלוחית של הנערות, את אותה רעננות ופתיחות נפשית! "זקנה שיש עמה לחלוחית" כהגדרת המדרש רבה.

לאחר שיהודה לוקח אחריות על השבתו של בנימין מנסיעתם למצרים והעניינים מסתבכים, יהודה אומר בחוסר אונים ובתסכול "איך אעלה אל אבי והנער איננו אתי?". הפשט של הדברים ידוע, אך בעומק הדברים יש לדורשם כך: "איך אעלה אל אבי" - איך אתחבר לאבי שבשמיים בשעה ש"הנער איננו אתי", ואין בי את כוח ההתחדשות והלהט של נעוריי שכבר גוועו ואינם.

בעולם שלנו התפיסה השלטת היא שהנערות היא הכנה בלבד לימי הבגרות, שבה מתחילים 'החיים האמיתיים' - מתחילים לעבוד, עושים כסף, בונים בית וכן הלאה. ימי הזקנה הם לא הכנה לחיים ולא חיים עצמם, אלא הם במידה רבה כבר אחרי החיים. זהו שלב שבמקום לחיות את החיים מתחילים 'לסחוב את החיים'. אך התפיסה הזו שגויה לחלוטין! התורה רואה בכל שלב בחיים תכלית כשלעצמו ואיננה רואה בו הכנה בלבד לשלב הבא. מלבד זאת מלמדת התורה כי גם לעת זקנה, יש אפשרות לחיות ולא לסחוב, יש לנו את היכולת להתחדש!

עלינו להתפלל תמיד "אל הנער הזה"; את "הנער הזה" ריבוננו של עולם, תשאיר אתי ובנה משכן בלבבי לאותה התלהבות נעורים.

אתה חושב שהבעיה שאתה לא מספיק אהוב, אבל מה שכואב לך זה שאתה לא מספיק אהוב

מתפנה זמן בתוך הזוגיות והמשפחה לעשות את הדברים האלה. כל זה בתנאי שהקשר הזוגי מונח כמו שצריך ושני בני הזוג עם הפנים אחד אל השני במלואם. אם אשתך נגדך, זה אומר דבר אחד: שהיא נלחמת על הזוגיות, על הבית. אתה מבחינתך, חווה את זה כאילו היא השטן, כאילו היא רעה. אבל זה שהיא עכשיו נגדך, זה כי היא נלחמת עליך. זה גם למענך. שתהיה מחובר, שתהיה יחד. היא משקפת לך בצורה שאולי קצת מכאיבה לך, את זה שאתה בעצמך התנכרת, נפרדת מהמקום הזוגי. בניגוד אליך, היא לא מוותרת!!! אתה לעומתה, די מוותר על הקשר. כשאתה אומר: די כבר, בואי נעשה הפי-רדת כוחות או יאללה שיהיה שלום בית, שיהיה נעים וכיף בבית... ככה אתה מוותר. אבל היא לא מוותרת, היא רוצה אותך פה, חזק, נוכח, נמצא. לאחר שתיקה ארוכה הוא שאל: "אז מה אני אמור לעשות???" "כרגע הקשר נמצא בתוך פלונטר של בעיות וצריך להתחיל לפרום את הקשרים אחד אחד על מנת לטפל בכולם. כשיש בעיה, הדבר הראשון שצריך לבדוק זה: איפה אני לא בסדר ומה אני צריך לתקן. ואם אתה לא מתוקן, אפשר אפילו להחריף ולהגיד לעצמך שאתה אשם במה שקורה בקשר הזה. אתה אשם בזה שלא היית שם מספיק, בקשר, בתוך הזוגיות, פשוט לא היית" עניתי וציפיתי לתגובה. "והיא לא אשמה? את יודעת איזה דברים היא עשתה? איזה התנהגויות הרסניות יש לה? עוד לא הספקתי לספר לך חצי ממה שהיא אחראית פה" התרעם שמעון ומובן למה... "בטוח שהיא גם אשמה, גם לה יש את החלק שלה וגם בזה נטפל. אבל כרגע, זה לא רלוונטי לשיחה. אנחנו מדברים עליך." אתה יודע למה קשה לך לקבל את מה שאני אומרת לך? זה בגלל שכל כך חשוב לך לא לצאת רע מהסיפור הזה, כל כך חשוב לך לא להיות אשם, אז אתה נאחז במקום הקורבני הזה, כי אתה לא מוכן לראות את הרע הזה שקיים בך. אתה אוטומטית מחפש מי גרם לך להתנהג רע, מי אשם יותר, מיד אתה מנסה להקטין את הרע שלך ולהתנער ממנו. אם תמשיך לדמיין, שאתה היית טוב פה כסיפור, זה לא יעבוד. כן, נכון. יכול להיות שהיא גם אשמה! ונטפל בה כשיגיע הזמן הנכון. כרגע הטיפול הוא בך ואתה צריך ללמוד לקחת אחריות אמיתית ורק אז נוכל להתחיל לתקן" ניסיתי לסכם. "עם כל המשברים שעברנו, עם כל הנזקים שנעשו בקשר הזה, נראה לי שהמצב אבוד" אמר שמעון בייאוש. "שמעון, בעולם הנישואין, דווקא זה שיש ברקע משברים שחווינו, בעבודה נכונה, זה יעניק יותר עוצמה וחוסן לתוך המערכת. בזכות ההרגשה שזה לא מובן מאליו. בעקבות המשבר, על כל רגע טוב שהשגנו אנו צוברים חוויות של מלחמות חיוביות, כי זה כבר לא קשר רגיל וזורם, זה קשר שיש בו הרבה השקעה והיוקר שלו פי אלף מונים מקשר שלא עובר את זה. כמו כן, זה גם מוציא מכל אחד מכם את כל המאמצים שזה יצליח, כי אתם יודעים בצורה מוחשית שיש גם את האופציה האחרת להדרדר, את האופציה של השבר שהיא כואבת, היא לא טובה. הייתם שם אתם מכירים את המקום הזה. משיקום המשבר, נוצרת מוטיבציה תמידית להתאמץ להתקדם ולהיבנות יותר ויותר. אז, לא רק שהמצב לא אבוד, ההיפך הוא הנכון. דווקא בזכות המשברים שעברתם, אתה יכול להקפיץ את המצב של הזוגיות שלך כמה דרגות למעלה יותר מכל מי שאתה מכיר."

"אני מרגיש כאשר הקב"ה העמיד אותנו מתחת לחופה, הוא החליט שהוא גוזר עליי ייסורים. אני לא יכול יותר!!!" אמר שמעון בייאוש. "וואהו, זה נשמע ממש קשה, אני מציעה שנבדוק קצת יותר לעומק את העניין" אמרתי. "כן, ממש ככה, כל דבר היא עושה לי בכוונה, שיכאב לי, שאסבול. היא פשוט בלתי נסבלת." המשיך לרטון. "תקשיב שמעון, לפני הכל, חשוב לי להסביר לך משהו: אחד התפקידים המרכזיים של האשה בזוגיות זה לתבוע מהגבר להיות בעל!! כלומר, לתבוע ממנו להוציא לפועל את הכוחות הפנימיים שלו. היא זו שמביאה למודעות שלו את כוחותיו וכשרונותיו החבויים ומפתחת אותם. ממש כמו שבגשמיות, היא מפתחת את טיפת הזרע ליישות מוגמרת. היא גם זו שהופכת את הפרי טנציאל למציאות על ידי שהיא נותנת לבעלה מרחב לבטא את הכוחות שלו, היא מבוכן מסויים כביכול יולדת ומגדלת אותו מאישיות של אדם אנוצנטרי לאדם זוגי" הסברתי. "זה אולי בזוגיות בריאה, בזוגיות שלנו היא כותשת אותי ומפרקת אותי לחתיכות קטנות" אמר שמעון בעוקצנות. "כאשר בני הזוג באים בברית הנישואין, מוטלת על הבעל החובה להשלים את אשתו, על ידי שימלא את המחצית החסרה לה, הן ברוחניות והן בגשי-מיות, כפי שמעיד נוסח הכתובה" אמרתי. "אבל מה לא נתתי לה? כל דבר אפשרי נתתי לה" ייבב שמעון. "תמיד הבנת אותה? ניסית לבדוק למה היא מרגישה עצובה?למה היא שקטה? למה היא מנותקת?" ניסיתי להאיר את המקומות הלא מודעים שלו. "אני מודה, לא תמיד הבנתי מה יש לה, אבל כל דבר שהיא רק חלמה קניתי לה, היא קראה לי: "מגשים חלומות" הגן על עצמו שמעון בחרוף נפש. "אני מאמינה שפספסת כמה מקומות שהם פחות טכניים, אני מדברת על המקומות היותר רגשיים, אני חושבת שלא ראית אותה באמת. כל מציאות שאתה רואה אצלה, זה בדרך כלל שיקוף או תגובה לאיך אתה מתנהג כלפיה. לפני שאני מבררת יותר לעומק את כל הפרטים של המבנה הזוגי שלכם, אני מבקשת שתנסה לחשוב איך היית בקשר הזוגי הזה, כמה הסתרת את עצמך מאשתך, כמה התנכרת לה, השארת אותה נפשית לבד בלי שתהיה איתה. מה ציפית שיקרה? שהיא תשתוק?" ניסיתי להמשיך לעורר בו חלקים שהוא היה עיוור להם. "אני יודע שהייתי הרבה שעות בעבודה ואולי פספסתי אותה מדי פעם, אבל מה אפשר לעשות? אני ממש משתדל להיות בבית ולעזור, אבל העניינים שלי זה גם חלק מהחיים, אני לא יכול כל היום רק בית וילדים, בנאדם צריך גם את הלבד שלו" המשיך לרטון. "אני מבינה, אבל יש עניין עמוק שאתה חייב להבין, הוא מאוד פשוט ולא מתוחכם. התפיסה הזאת, שאדם צריך את הלבד הזה שלו, זה במידה רבה החטא הגדול!!! החטא הגדול הוא שבאיזה מקום, הוא לא מסוגל לעשות שינוי ולחשוב שהוא לא לבד. ככה נוצרת מעין תחושה כזו שבסדר לי הלבד הזה". עניתי. "אבל כל אחד חייב וצריך שיהיו לו תחביבים, שיהיו לו דברים שהוא עושה רק עם עצמו, לפתח את הקריירה" המשיך ברצף מהיר. "קודם כל, בוא נלמד שאת צמד המילים: חייב וצריך אפשר לשחרר מה-לקסיקון הזוגי" אמרתי בקריצה. אפשר שיהיו תחביבים, במידה ובכל זאת

נפשי בשאלתי

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

מה המקום בעבודת השם של גינוני כבוד לדמויות רשמיות?

חברה טובה שלי נהרגה בתאונת דרכים. מה אני צריכה ללמוד מזה?

הפסוק אומר "והחי יתן אל ליבו", ואמר חז"ל שאם אחד מבני החבורה מת – תדאג כל החבורה. הפירוש הפשוט הוא לעשות חשבון נפש על ההנהגה האלוקית שפגעה בנו. לפעמים חשבון כזה עלול להוביל אותנו למקומות רחוקים שאינם קשורים כלל ועיקר לעניין שלפנינו, ולכן רצוי שהתעוררות תהיה באופן הקשור לנדרש מאיתנו לעת כזאת. ונראה שתאונת דרכים היא הזדמנות להתעורר בנושא של בטיחות בדרכים ושמירת החיים, שהיא בוודאי חובה גדולה מבחינה תורנית ומוסרית.

חסידים היו אומרים ש"החי יתן אל ליבו", הכוונה היא שאת האור שהיה לחברו, יתן החבר אל הלב שלו. שכל זמן שהאדם חי, הוא מאיר את אור עצמו, ועכשיו כשהוא איננו, האור מתפשט וחודר יותר לליבותינו. ניתן לבקש שהאור המיוחד של החברה שהלכה לעולמה יאיר גם בחיינו ויוסיף להם עוד טעם של קדושה, תורה וגילוי אלוקות.

האם מותר לקרוא פירושים על התורה שמחכימים אותי מאוד, אבל לא תמיד עולים בקנה אחד עם התפיסה הדתית?

המילים "לא עולים עם התפיסה הדתית" מכאיבות לי, שכן זכינו לקבל תורה אלוקית מפי הגבורה שהיא אמת שלמעלה מכל גרמי העולם הזה, היא קדמה לעולם הזה ומעלתה אינה נמדדת כחלק מהשיטות של העולם הזה. כל נגיעה בקודש בידיים טמאות של אנשים שרואים רק את העולם הזה, וכל גילוי האלוקות אינו שייך אליהם, עלולה להרעיל את מעלת התורה. לכן אנו פותחים כל שבוע בברכה "המבדיל בין קודש לחול", שלא לדבר על טומאה שהיא לא רק חולין אלא תרבות שהפוכה ומנוגדת להתפשטות האור האלוקי בעולם. לכן יש להימנע מערכוב של חכמי חול (ובוודאי של דמויות שבאות מתרבות ההפוכה) בתוך פירושי התורה.

אמנם יש יוצאי דופן, ורבותינו הראשונים והאחרונים הביאו מדי פעם מקורות זרים כעזר לפרשנות, וכבר אמר הרמב"ם 'קבל האמת ממי שאמרה'. אבל אלו היו יוצאי דופן, וכיום רק מי שהקשר והמינון אינם גורמים לו להוריד ממעלת הקודש, יכול לעסוק בדברים שכאלה.

הכתוב אומר "השמיים שמיים לה'", אך עם זאת הקב"ה משרה שכירתו בתוך גרמי העולם הזה. למשל, היות ומקום המקדש הוא מקום השראת השכינה, לכן אנו מצווים על כבודו ומוראו. וכך גם הקב"ה משרה שכירתו על תלמידי חכמים, נביאים, כהנים ועל מלך ישראל.

ולכן כשאנחנו מכבדים אותם, אנו למעשה מגיבים לשכינה השרה בהם. ונמסכת בדמותם, בחכמתם ובצדקתם. מצוות התורה "ובו תדבק" מצווה לדבוק בה, ורבותינו ביארו שאי אפשר להידבק בו ממש שהרי הוא אש אוכלה, ולכן מדובר במצווה זו על דבקות בתלמידי חכמים. ולמרות זאת, התורה לא ציוותה על דבקות בתלמידי חכמים אלא אמרה "ובו תדבק". מכאן אתה למד שאדם הדבק בתלמידי חכמים הוא דבק בה' ממש.

ובדורנו הדבר צריך חיזוק גדול, לדעת שצדיקי הדור וחכמיו הם מקום השראת השכינה בקרבנו, ואנו מצווים להידבק בהם, ללכת בהדרכתיהם ולקבל את הכרעותיהם מפני השכינה ששוכנת בקרבם.

גם התחייבות למחיר הזול בישראל!

שלם וקח עוד היום אצלך בבית

מחסני חשמל

הרשת הזולה והמשחלמת בישראל

עד 40% הנחה
על חבילות
מתחתנים

אפשרויות מימון
מחוץ למסגרת האשראי

Electrolux TOSHIBA beko Blomberg Sauter SAMSUNG BOSCH Haier Whirlpool SHARP PHILIPS ZANUSSI אלקטרה
LIEBHERR Hisense Constructa Xiaomi Apple Lenovo hp ASUS JBL LG SIEMENS Miele TADIRAN dyson AEG

שעות פתיחה: בימים א'-ה' 09:30-22:00 שישי וערב חג: 09:00-15:00 מוצאי שבת וחג: חצי שעה מצאת השבת עד 23:00 | התחייבות למחיר הזול ביותר תקף ל- 3 ימים מהצעת הצעת מחיר מתחרה כתובה על אותו דגם/יבואן באותם תנאים | בתוקף עד- 31.8.21 או עד גמר המלאי, המוקדם מביניהם | ט.ל.ח. | מינימום 50 יחידות מכל פריט | בכפוף לתקנון המבצע המופיע בחנויות